

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

PRIN OCHII CREDINȚEI

„Prin credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite, ci doar le-au văzut și le-au urât de bine de departe... Evr. 11, 13.

Dumnezeu a inzestrat creaturile Sale cu organe de simț, între care: ochiul, urechea, limba, etc. prin mijlocirea cărora să poată pricepe lumea înconjurătoare. Între ele, ochiul are înfietate. Acesta, spre a putea îndeplini funcția sa, utilizează diferite posibilități cum ar fi: lentila, cristalinul, irisul, etc. Toate au capacitatea de a regla miliardele de raze luminoase ce vin din spațiu oferind omului posibilitatea de a distinge cu claritate obiectele apropiate sau îndepărtate.

În predica de pe munte Domnul Hristos spunea: „Ochiul este lumina trupului. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină“. Mat. 6, 22. În raport cu starea sănătății sale, raza de percepție diferă de la om la om. Unii disting cu claritate obiectele din apropiere cât și din depărtare. În schimb alții văd obiectele numai de aproape sau numai de la distanță. Dar, chiar la oamenii care au ochi sănătoși, sînt anumite limite peste care nu se poate trece, deși, dincolo de acestea, există o lume care scapă organelor de simț.

Dar pentru cunoașterea micro elementelor naturii ce nu pot fi observate, oamenii de știință folosesc microscopul, microscopul-electronic sau microscopul ionic. Aceste aparate măresc particulele de zeci, sute, mii, milioane și miliarde de ori. S-a ajuns ca o celulă cât un bob de mei să fie mărită cât suprafața a două hectare. Datorită acestora, omul poate percepe cite ceva din lumea microscopică.

Pentru cunoașterea a ceea ce este îndepărtat, dincolo de limita posibilităților de percepție a ochiului sănătos, oamenii interesați folosesc telescoapele sau radio-telescoapele. Acestea apropie obiectele foarte îndepărtate, mergînd pînă la distanțe de ordinul miliardelor de ani lu-

(continuare în pag. a 2-a)

Scumpi frați și stimate surori,
Iubiți conlucrători :

Împreună cu marele apostol Pavel putem spune și noi : „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Hristos...” (2 Cor. 2, 14).

Acest număr al revistei noastre încheie seria de reviste apărute în cursul anului 1985. Aceasta ne aduce aminte de faptul că ne aflăm iarăși la hotarul dintre ceea ce a trecut și ceea ce stă să vină, între ceea ce am făptuit și stă în dreptul nostru și ceea ce așteaptă să fie materializat, deci prilej de îndreptățită nădejde a biruinței „în Hristos”.

Anul care a trecut a fost plin de evenimente de importanță majoră pentru istoria lumii, a bisericii și a fiecăruia dintre noi. Anul 1985 s-a impus în istoria contemporană a omenirii prin glasul hotărât al raționamentului sănătos ce a chemat pe oameni la pace și la o bună înțelegere, la o armonioasă colaborare între toate popoarele lumii. Ascultarea acestei imperioase necesități ce decurge din însăși rațiunea existenței noastre ar face ca „pacea să fie ca un riu și fericirea... ca valurile mării” (Is. 48, 18).

Biserica noastră a cunoscut și ea în cele douăsprezece luni ale anului, în clipele, orele și zilele acestui an bucuria și tristețea, biruința și înfringerea. În acest an, foarte mulți din mijlocul comunităților noastre și-au încheiat alergarea, îndolind inimile multora dintre noi. Am cunoscut bucuria primirii în mijlocul nostru a celor din casa noastră, a aproapelui nostru și a fiilor și fiicelor noastre și am mulțumit lui Dumnezeu, care ne dă în adevăr „biruința în Isus Hristos”. Dar ne-am întristat pentru neîmplinirea datoriei pe care o avem. Pentru mulți, păcatul indiferenței și al lipsei de interes și iubire față de cei ce au fost prețuiți cu viața Fiului lui Dumnezeu a făcut ca în multe comunități liniștea și armonia trăirii împreună cu Hristos să nu fie cunoscută.

Și în anul care a trecut biserica s-a bucurat de libertatea și posibilitatea de a amenaja, moderniza și înnoi locașurile ei de cult, ca să corespundă nevoilor și cerințelor prezente, fapt pentru care mulțumim lui Dumnezeu, celor în drept și frățietății pentru credincioșia și spiritul ei de sacrificiu în cauza lui Dumnezeu. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru hărnicia fraților și surorilor noastre, pentru că s-au făcut folositori societății, obștei unde trăiesc și lucrează, după îndemnul Scripturii : „Tot ce găsește mîna Ta să facă, fă cu toată puterea ta” (Ecl. 9, 10). Dar nu putem să nu reținem aici faptul că am început să uităm că ceea ce trebuie să împodobim mai mult nu este templul de lemn, cărămidă sau beton, ci templul sufletului nos-

tru. În alergarea noastră după ceea ce încîntă ochiul și oferă posibilitatea îngîmfării, am cheltuit sume de bani ce puteau fi folosite cu mult mai mult folos și am săpat la temelii caracterului și bunului nume pe care trebuie să-l apărăm, căci este al lui Dumnezeu. Și în unele locuri am intrat în necazuri, uitînd că ascultarea face mai mult decît jertfele și că mîndria merge înaintea căderii. Fapte de care trebuie să ne pocăim și să ne păstrăm demnitatea și smerenia, iar Dumnezeu ne va înălța.

În acest an, s-au încheiat noi cămine și bucuria a făcut ca viața să fie mai frumoasă, florile mai parfumate și inimile mai pline de cîntul recunoștinței. Dar... în acest an multe cămine s-au sfărîmat, au eșuat și au încins amărăciunea peste sufletele multora. Și de cele mai multe ori din lipsa de înțelepciune și iubire a celor implicați.

Aceste evenimente au umplut zilele și clipele anului 1985. Ele sînt zestrea noastră cu care stăm înaintea lui Dumnezeu. Înțelepciunea cere ca fiecare dintre noi, în mod individual, comunitățile și biserica întreașă să se oprească la această cumpănă de vremi și să se cerceteze temeinic în lumina adevărului și a cerinței divine pentru ceasul de față.

Apostolul Pavel era recunoscător lui Dumnezeu pentru că El este totdeauna gata, dispus și doritor să ne poarte în carul biruinței Sale. De aici, necesitatea ca să venim la El cu inimile smerite și cu dorința sinceră de a ne supune lucrării înnoitoare a Duhului Său Cel Sfînt. Mulți consideră că simpla mărturisire a credinței are putere mintuitoare. Dar trebuie să învățăm că este necesar să supuiem și să biruim păcatul sub orice formă ar fi el deoarece Dumnezeu urăște păcatul, atunci Domnul Hristos va veni la noi, va rămîne în noi și va cîna cu noi. Atunci, vom primi putere din puterea Lui și vom crește împreună cu El, așa încît să putem striga plini de o bucurie sfîntă : „Mulțumiri fie adus lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Hristos și care răspîndește prin noi în orice loc mireasma cunoștinței Lui”. Este de mult sosit timpul ca să încheiem cu problemele negative din viața și caracterul nostru, căci menirea noastră este de a răspîndi în orice loc mireasma cunoștinței Lui. De aceea, este imperios necesar ca, analizînd temeinic experiența noastră de pînă acum, să mergem înainte spunînd cu apostolul Pavel și în virtutea făgăduinței divine : „Pot totul în Hristos care mă întărește” (Fil. 4, 13).

„Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, prea iubiților, să ne curățim de orice întînciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfîntirea pînă la capăt, în frica de Dumnezeu” (2 Cor. 7, 1).

D. Popa

Tineretea și maturitatea Republicii noastre

La sfârșitul acestui an bogat în realizări, sărbătorim 38 de ani de când patria noastră a devenit Republică. Un copil care s-a născut în acea zi memorabilă, astăzi, în ziua marii aniversări, ar număra 38 de ani. O virstă a deplinei maturități o virstă la care poți privi cu bucurie spre împlinirile trecutului, și scruta cu îndreptățită încredere drumul de urmat în viitor. Astăzi, la această aniversare, Republica noastră este matură este vi-guroasă, își manifestă bucuria pentru realizările ei și încrederea într-un viitor bogat în resurse de afirmare și dezvoltare. Anii cei trei ai începutului, neajunsurile unei moșteniri nefericite, loviturile dureroase ale unor calamități naturale au fost de mult lăsate în urmă. Cetățenii țării se angajează solidar pe căile înalte ale progresului. Patria a făcut pe deplin dovada maturității ei. E puternică, e dîrză, e frumoasă, ea la 38 de ani.

Dar acci oameni bravi care și-au asumat acum 38 de ani misiunea istorică a instaurării Republicii nu mai sînt de mult tineri. Împreună cu o parte foarte însemnată a fiilor patriei noastre, am văzut lumina în răstimpul scurs de atunci. Prin tinerii săi, Republica întinerește; ea cîștigă mereu și mereu un plus de entuziasm și de vigoare. Ea se avîntă curajoasă spre noi țeluri. Nu se teme că puterile-i vor slăbi, căci știe că se poate bîzui pe tinerii ei.

În mod semnificativ, anul care s-a scurs a fost, pe planul întregii planete, seos în evidentă ca An Internațional al Tineretului. După eforturi îndelungate în cadrul Organizației Națiunilor Unite, țara

noastră a reușit să cîștige comunitatea internațională pentru acest subiect generos prin definiție — tinăra generație, generația viitorului. Încă din anul 1970, de la tribuna sesiunii jubiliare a Adunării Generale a O.N.U., Președintele Republicii Socialiste România, Domnul Nicolae Ceaușescu, fundamenta în fața reprezentanților guvernelor lumii întregi concepția de mare valoare umană privind încrederea în capacitatea creatoare a tinerej generații, arătînd: „Dorința de a construi o lume în care oamenii să se bucure pe deplin de roadele civilizației moderne, să fie eliberați de perspectiva războaielor, este sursa principală a mișcării contemporane a tineretului. Consider că tineretul trebuie ascultat și trebuie să aibă un cuvînt greu de spus în organizarea vieții sociale de mine. Se cer create condiții ca tineretul să poată participa mai activ la viața socială, să-și poată manifesta energia în direcția perfecționării societății umane, a înfăptuirii idealurilor de dreptate, libertate și bunăstare ale întregii omeniri“. Așa dar, tineretul dispune de ample resurse pentru a se afirma ca un subiect activ pe plan național și internațional.

Cu o altă ocazie, vorbind în fața unei adunări a asociațiilor de studenți, Președintele țării noastre spunea: „Este în interesul tuturor popoarelor, al tinerej generații, al studenților din patria noastră și din întreaga Europă — ca de altfel din întreaga lume — să se ridice cu hotărîre pentru apărarea păcii, împotriva politicii de înarmare, să-și facă auzit cuvîntul, să-și impună voința de pace. Tinăra generație are o răspundere istorică deosebită. De aceea ea trebuie să se ridice cu fermitate și curaj la luptă pentru o politică internațională nouă, democratică, pentru soluționarea problemelor litigioase dintre state, pe calea tratativilor, pentru trecerea la dezarmare, și în primul rînd la dezarmare nucleară. Să facem totul pentru a asigura tinerej generații, popoarelor, o lume a colaborării și a păcii, o lume fără războaie nimicitoare!“

Un moment de referință în relația comunitatea internațională — tinăra generație îl constituie, desigur, adoptarea, sub auspiciile generoase ale O.N.U., la inițiativa României Socialiste, a primului document cu virtuți programatice în domeniul educației și formării tineretului, și anume „Declarația cu privire la promovarea, în rîndul tinerilor, a idealurilor păcii, respectului reciproc, și înțelegerii între popoare“. „Tinăra generație

— se subliniază în Declarație — trebuie să fie crescută în spiritul păcii, dreptății, libertății, al respectului și înțelegerii reciproce în scopul promovării în drepturi între toate ființele umane și toate națiunile, al progresului economic și social, al dezarmării și menținerii păcii și securității internaționale“.

Anul Internațional al Tineretului s-a aflat sub generoasa deviză: „Participare, Dezarmare, Pace“. Pregătit cu pasiune și realism, marcat în întreaga lume la ample dimensiuni pe care le merită tinăra generație, Anul Internațional al Tineretului s-a afirmat ca o acțiune viguroasă, avînd, așa cum era de dorit, perspective dintre cele mai largi. Anul Internațional al Tineretului, din momentul în care a fost conceput și lansat, a reprezentat un an pentru viitor, trimițînd, în mod necesar, spre continuitate.

Iată că în anii maturității sale, Republica noastră își manifestă activ interesul ei pentru tinerii ei. Ritmul înalt al industrializării și dezvoltării economice, accesul tineretului la perfecționare și specializare, perspectiva utilității muncii sale într-o societate care are vocația păcii — sînt dimensiuni specifice ale cadrului pregătit de Conducerea țării noastre pentru a satisface pe deplin valența de impetuozitate a tinerej generații. Peste un sfert din populația țării este angrenată în diferite forme de învățămînt, statul cheltuiînd peste 16 miliarde de lei pentru a asigura instruirea și dezvoltarea optimă a copiilor și tinerilor săi. Acum, ciad prilejul se oferă în toate capitalele de innoire a societății noastre, tineretul își găsește rațiunea de a-și canaliza energiile spre idealuri bine conturate pe intervalul lung al unei existențe.

Ne atașăm mărturisirii unui mare muzician român care a spus: „Sînt convins că pămîntul României va dăruii omenirii, neîncetat, oameni de valoare care să reprezinte expresia desăvîrșirii umane, întrucît țara noastră are oameni tineri, harnici, iubitori de frumusețe, dreptți, cu înțelegeri deplină față de viața și exigențele ei“.

Și acum, la cea de a 38-a aniversare a Republicii noastre, ne unim și noi glasul cu acela al întregii națiuni, urîndu-i din inimă un sincer „La mulți ani“. Rugăm pe Cel Atotputernic să-i dăruiească pacea și posibilitatea menținerii ei secretul progresului și al dezvoltării unei națiuni; iar aceluia ce-i conduce destinele, sănătate, pricepere și înțelepciune.

Adrian Bocăneanu

DIN CUPRINS

- Prin ochii credinței . . . c. I
- Tineretea și maturitatea Republicii noastre 1
- Desăvîrșirea — este posibilă? 4
- O întreită oboseală 4
- Din viața bisericii 7
- De la Sabat la Duminică 8
- Metodologia Reformei Sanitare (III) 9
- Conferințele pastorale din trim. IV/1985 12
- Dumnezeu în mina omului și omul în mina lui Dumnezeu 13
- Neprihănirea prin credință (XIII) 17
- Casa de Rugăciune vorbește 20

PRIN OCHII CREDINȚEI

(urmare din cop. 1)

mină. Cu ajutorul lor intervalele de timp și de spațiu sînt esențial reduse, putîndu-se cunoaște cite ceva din necunoscutele Universului infinit. Aparatele amintite cit și altele asemenea lor, lărgesc continuu aria vizibilității și prin aceasta a cunoașterii, cu toate că și ele au limitele lor.

În jurul său însă, omul constată și existența unei vieți afective a unor forțe ale binelui și ale răului, a unor legi implacabile după care se desfășoară viața pe pămînt. El dorește cu însetare să cunoască totul, să pătrundă dincolo de posibilitățile atinse de organele de simț sau de aparatele de care dispune. Dar în domeniul vieții spirituale își are locul revelația divină descoperită de Dumnezeu prin Sfintele Scripturi și accesibilă numai prin mijlocirea credinței și precum a nealța este o prelungire a minii, tot astfel credința, putem spune că este o prelungire a ochiului.

În acest sens, ochiul credinței este aparatul spiritual care înlesnește omului pătrunderea nelimitată în timp și-n spațiu. El îi procură mobilitatea de a se transfera de la un loc la altul și de la o epocă la alta. Credința este ochiul spiritual care, în unele cazuri cuprinde simultan timpul și spațiul, aducînd posesorului convingeri dintre cele mai puternice.

Vorbînd despre Israel, pe muntele Peor, Balaam a zis: „Îl văd, dar nu acum“. Îl văd adică în viitor „în vremurile care vor urma“. „Îl privesc, dar nu de aproape“. „Îl văd în locul și-n timpul cînd „o stea răsare din Jacob“ și cînd „un toiag de cîrmuire se ridică din Israel“. Num. 24, 14-17. Toți știm că atît Toiagul de cîrmuire cît și Steaua văzută de Balaam reprezintă pe Domnul Hristos. Ochiul credinței l-a purtat pe Balaam peste timp și spațiu la sute de km, de muntele Peor, de staulul din Betleem. Și tot acesta l-a determinat să vorbească la timpul prezent despre evenimente ce urmau să se desfășoare după cincisprezece veacuri.

Enoh a trăit cu circa trei mii de ani înainte de nașterea Domnului Hristos. Cu toate acestea el a propovăduit despre scopurile venirii Sale. El spunea: „Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor, și să încredințe pe toți cei nelegiuîți, de toate faptele nelegiuite, pe care le-au făcut în chip neleguit, și de toate cuvintele de ocară, pe care le-au fost împotriva Lui acești păcătoși nelegiuîți“. Iuda 14. Ochiul credinței sale au privit evenimentele ce urmau să aibă loc după mileniu. Ca și în cazul lui Balaam, Dumnezeu i le-a descoperit, iar el le-a acceptat prin credință. Cît de departe în timp a

văzut el! Prin ochii credinței el a făcut saltul peste mii de ani. Aceștia l-au transportat peste veacurile ce erau în fața lui. Privirea credinței sale era așa de pătrunzătoare încît a descris judecata nelegiuîților ca fiind pentru el la timpul trecut. Această descoperire divină i-a furnizat astfel de convingeri încît el a chemat și pe alții să privească. În aceasta a constatat forța lăuntrică ce l-a purtat prin pămînturile locuite de urmașii lui Cain în scopuri evanghelice. Aceasta a făcut din el un înflăcărat propovăduitor al celei de a doua veniri a Domnului Hristos.

În capitolul zece din cartea Apocalipsei se arată că Ioan a văzut un înger care ținea în mînă o cărtică deschisă. Un alt înger i-a zis: „Du-te de ia cărticica deschisă din mîna îngerului, care stă în picioare pe mare și pe pămînt“. M-am dus la înger și i-am cerut să-mi dea cărticica. „Ia-o mi-a zis el, și mînc-o; ea îți va amări pîntecele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea“. Am luat cărticica din mîna îngerului, și am mîncat-o; în gura mea a fost dulce ca mierea; dar, după ce am mîncat-o, mi s-a umplut pîntecele de amarăciune“. Apoc. 10, 8-10. Este știut că citatul acesta rezumă experiența așteptătorilor Domnului Hristos din anul 1844. Ceea ce ne atrage atenția este faptul că Ioan o redă ca fiind experiența sa. Lui i s-a spus să ia cărticica, el a mîncat-o și el a simțit dulceața și amarăciunea așa precum au făcut-o aveau credincioșii de mai tîrziu. Este firesc a ne întreba deci, prin ce miracol a reușit el să fie părtaș experienței milerîților? Nu încapă îndoială că ceea ce l-a așezat în contemporaneitate a fost descoperirea harului dumnezeiesc precum și puterea credinței. Într-o anumită măsură, ea l-a integrat în timpul și-n experiența lor. Prin revelație el a văzut-o iar prin credință a trăit-o.

Niște martori mincinoși au declarat despre arhidiaconul Ștefan că l-ar fi auzit rostind vorbe de hulă împotriva Legii, a Templului, a lui Moise și a lui Dumnezeu. Presupunînd că ele ar fi fost adevărate, iudeii s-au aruncat asupra lui, l-au scos afară din cetate și l-au lovit cu pietre pînă și-a dat suflarea. În timp ce primea loviturile, Ștefan și-a pironit privirea spre cer zicînd: „Iată, văd cerurile deschise, și pe Fiul omului stînd în picioare la dreapta lui Dumnezeu“. Fapte 7, 56. Într-un anumit sens, credința și puterea lui Dumnezeu l-a detașat de pămînt, de situația dureroasă și umilitoare în care fusese așezat pe nedrept. Prin acțiunea ei, Ștefan a căpătat

preponderență asupra nedreptăților și insultelor ce i se adresau, asupra disprețului cu care era împroșcat și asupra durerilor sale fizice. Credința i-a reglat simțămîntele în așa măsură încît a putut să domine asupra situației dramatice în care se afla. Ea l-a ridicat pînă la înălțimea superlativă de a mijloci înaintea lui Dumnezeu în fațoarea martorilor mincinoși. Rugăciunea lui era: „Doamne, nu le ținea în seamă păcatul acesta“. Fapte 7, 60.

„Cunosc un om în Hristos“ spunea apostolul Pavel despre sine, „care acum patrusprezece ani, a fost răpit pînă în al treilea cer. (Dacă a fost în trup nu știu; dacă a fost fără trup, nu știu. Dumnezeu știe). Și știu că omul acesta, (dacă a fost în trup sau fără trup, nu știu, Dumnezeu știe), a fost răpit în rai, și a auzit cuvinte care nu se pot spune, și pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească“. 2 Cor. 12, 2-4. Pentru apostolul Pavel, ceea ce văzuse și auzise în cel de-al treilea cer constituia o certitudine care nu putea fi contrazisă de nimeni și de nimic. Prin aceasta, comportamentul și optica sa au fost influențate în așa măsură, încît, totdeauna simțea „plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strîmtoări, pentru Hristos“ 2 Cor. 12, 10. Această atitudine o exterioriza și în circumstanțele cînd cei ce se considerau a fi apostoli „nespus de aleși“ și de „minunați“ îl denigrău într-un fel sau altul.

Ochiul credinței nu se înfățișează a fi o capacitate spirituală prin mijlocirea căroră putem privi în profunzimea vieții noastre zilnice. Cu el percepem existența unei Prezențe divine care conduce destinele fiecărui suflet ce-și încredințează soarta în mîna lui Dumnezeu. Atît în bucurii cît și în necazuri, cînd din cauza păcatului încercări grele și lovituri puternice cad asupra celui credincios, este o faptă de credință a rămîne liniștit în Dumnezeu său. Atunci numai credința îl ajută să vadă că Tatăl cerească cîrmuiește totul spre binele lui. Numai ochii credinței privesc peste lucrurile vremelnice și-l ajută să vadă valoarea celor veșnice. Prin credință el poate să înțeleagă, să privească lucrurile din viața viitoare și să se prindă de făgăduințele lui Dumnezeu pentru creșterea puterii sale spirituale. Ea este o stare sufletească ce se exteriorizează printr-o deplină bucurie față de modul de călăuzire divină. Ceea ce pare nelămurit în providența lui Dumnezeu, prin credință, cel credincios, poate căpăta siguranța deplină că totul este condus spre binele său. Acolo unde mintea mărginită nu vede decît confuzie și planuri zădărnice, credința va găsi armonia cea mai desăvîrșită.

Totodată, cu ochii credinței putem privi în trecutul familiei omenști spre actul creației pămînt-

tului nostru cind ființele create de Dumnezeu puteau să-și ducă existența într-un climat de pace și de fericire veșnică; spre grădina Edenului care era căminul bucuriilor nespuse dar pe care l-a pierdut prin păcatul neascultării de Legea lui Dumnezeu; spre tragedia de la Golgota prin care Domnul Isus Hristos ne-a înlocuit murind în locul nostru și prin al Căruj singe sintem răscumpărați și curățiți de păcatele ce le-am regretat și pe care le-am mărturisit.

În același timp, prin ochii credinței privim și în viitor la făgăduințele și planurile divine concepute de Creator, spre binele veșnic al familiei umane, ce-și așteaptă împlinirea la timpul potrivit. Și aceasta, pentru că adevărata credință totdeauna se întemeiază cel puțin pe o făgăduință rostită, pe o asigurare dată, sau pe un cuvânt spus de către Dumnezeu ca autoritate supremă. În absența acestora, în mintea sau cugetul omului poate fi o presupunere, însă credință adevărată în nici un caz Sfînta Scriptură ne încredințează că Dumnezeu va face ceea ce a spus și că va împlini ceea ce a făgăduit. Aceasta pentru că El „nu este un om ca să mintă, nici un fiu al omului ca să-i pară rău. Ce a spus, oare nu va face? Ce a făgăduit, oare nu va împlini?“ Num. 23, 19. Dimpotrivă, Dumnezeu, deoarece „voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărîrii Lui, a venit cu un jurămint; pentru ca, prin două lucruri care nu se pot schimba, și în care este cu neputință ca Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică îmbărbătare, noi a căror scăpare a fost să căpătăm nădejdea care ne era pusă înainte.“ Evr. 6, 17—18.

Una dintre cele mai prețioase făgăduințe ce o găsim pe paginile Sfîntei Cărți, ne-a fost oferită de Domnul Isus Hristos înainte de înălțarea Sa la ceruri. „În casa Tatălui Meu sint multe locașuri. Dacă n-ar fi așa v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sint Eu, să fiți și voi.“ Ioan 14, 2-3. Pentru a ne reaminti cît de magnifică va fi locuința cerească oferită celor ce cred în Hristos ca Mîntuitor personal, este suficient să recitim capitolul douăzeci și unu din cartea Apocalipsei. Într-adevăr, va fi minunat acolo, mai cu seamă că „moartea nu va mai fi. Cînd nu vor mai fi nici tînguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dinții au trecut“. Apoc. 21, 4. În vederea transferării celor credincioși în sfînta cetate, Domnul Hristos va reveni să-și adune pe copiii Săi. Aceasta este arătată a fi fericita noastră speranță. Spre împlinirea acestor făgăduințe sint îndreptați ochii credinței noastre. Ea însușmează tot ceea ce ne este prezentat prin Evanghelie.

Celor sinceri, în scurgerea timpului și în așteptarea împlinirii făgăduințelor lui Dumnezeu, ochii credinței le-au slujit ca suport și ca impuls pe calea ascultării lor de Dumnezeu. Moise ne este prezentat ca exemplu. El a crezut făgăduința dată de Dumnezeu lui Avraam privitor la o patrie în pămîntul canaanului, pe cînd se afla la Betel. „Ridică-ți ochii, și din locul din care ești privește spre miază noapte și spre miază zi, spre răsărit și spre apus; căci toate țara pe care o vezi, și-o voi da ție și seminței tale în veac.“ Gen. 13, 14—15. De asemeni, el a crezut cuvîntul lui Dumnezeu spus lui Avraam pe cînd se afla la Hebron, cu care ocazie s-a arătat că intrarea în stăpînirea patriei făgăduite avea să aibă loc după o perioadă bine determinată. „Să știi hotărît că sămînța ta va fi străină într-o țară, care nu va fi a ei; acolo va fi robită, și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu... În al patrulea neam, ea se va întoarce aici“. Gen. 15, 13—16.

La timpul cuvenit, printr-un impuls venit de sus, pe cînd se găsea în casa mamei sale adoptive, Moise, socotind profetiile date de Dumnezeu lui Avraam a găsit că perioada arătată aproape se încheiase. Prin ochii credinței el a privit cum judecățile lui Dumnezeu urmau să cadă asupra apăsătorilor neamului său și cum poporul lui avea să iasă din pămîntul pribegiei lor străbătînd pustii și așezîndu-se în țara făgăduinței, chiar la Hebron. Această descoperire a fost ceea ce l-a condus la alegerea pe care a făcut-o între ceea ce-i oferea poziția locului unde se afla și aceea a împlinirii făgăduinței lui Dumnezeu. Numai avînd ochii pironiți asupra perspectivelor luminoase ce i le oferea viitorul alături de frații lui, a putut el suporta vreme de patruzeci de ani greutatea slujirii. Și numai prin forța credinței în cuvîntul cel sigur al profetei a putut el răbda în umilință și blîndețe amenințările și răzvrătirile celor neconsacrați. Deși uneori întîmpinat cu suspiciune, necredință și împotrivire, Moise era întotdeauna susținut sufletește de convingerea nestrămutată că făgăduințele lui Dumnezeu aveau să-și găsească o împlinire sigură la vremea lor. Către împlinirea și încheierea misiunii sale plină de trudă și de abnegație, pe cînd se afla la hotarul pămîntului făgăduit, el a spus conștientului său: „Iată, veți intra în stăpînirea țării făgăduite“. „Să știi dar că nu din pricina bunătății tale îți da Domnul Dumnezeu cea țară bună ca s-o stăpînești“ ci, „ca să se împlinescă cuvîntul Său prin care se jurase lui Avram, Isaac și Iacob“. Deut. 9, 5—6.

Copiii lui Dumnezeu de mai tîrziu, atunci cînd sufereau batjocuri, bătăi, lanțuri și închisori; cînd primeau să fie ucîși cu pietre, tăiați în două cu fierăstrăul sau chinuți;

cînd pribegeau îmbrăcați în cojace și în piei de capre, și lipsiți de toate... (Evr. 11, 36—37) erau susținuți în mărturisirea convingerilor lor precum și a vieții ce o trăiau, de credința în împlinirea făgăduințelor și planurilor lui Dumnezeu, cum și de credința în triumful final al adevărului și al dreptății. Prin ochii credinței ei priveau spre ziua cînd Dumnezeu le va recunoaște și le va răsplăti cum se cuvine viața lor de credincioși și de ascultare de Legea Sa cea sfîntă, dreaptă și bună.

Ochiul credinței constituie un impuls spiritual prin acțiunea căruia binecuvîntările făgăduințelor lui Dumnezeu ce urmează a fi împlinite pot fi anticipate. Pe vremuri, Moabiții și Amoniiți se uniseră să întreprindă acțiuni de jefuire împotriva lui Iosafat și a națiunii sale. Acesta, fiind un om pașnic și hotărît a menține bunele relații cu toți vecinii văzînd primeddia, împreună cu bărbății, cu soțiile, cu fiii și ficele poporului său, au alergat la Templu și cu rugăciuni au cerut ocrotirea lui Dumnezeu: „O, Dumnezeul nostru, ...noi sintem fără putere înaintea acestei mari mulțimi care înaintează împotriva noastră, și nu știm ce să facem, dar ochii noștri sint îndreptați spre Tine... Prin Iahaz'el, Domnul le-a răspuns: „Nu vă temeți... căci nu voi veți lupta, ci Dumnezeu. Miine pogoriți-vă... pe dealul Tiț... așezați-vă, stați acolo, și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Dumnezeu“. 2 Cron. 20, 12-14.

Prin ochii credinței ei au văzut și și-au însușit făgăduința ocrotirii și a izbăvirii. Aceasta au dovedit-o prin ceea ce a de îndată ce au aflat hotărîrea intervenției salvatoare din partea lui Dumnezeu, „s-au sculat și au lăudat cu glas tare pe Bunul Dumnezeu“. Apoi, a doua zi, s-au îmbrăcat în podoabe sfînte, au luat instrumente muzicale și mergînd spre locul indicat lăudau pe Dumnezeu și ziceau: „Lăudați pe Domnul căci îndurarea Lui ține în veac“. 2. Cron. 20, 21. Prin directă intervenție a lui Dumnezeu potrivnicii au fost risipiți. Dumnezeu și-a onorat promisiunea!

Cu o zi mai înainte ei se aflau într-o mare neliniște datorită necunoașterii a ceea ce urma să aibă loc. „Nu știm ce să facem“ ziceau ei, și „sintem fără putere“. Simțînd nevoia siguranței lor au cerut-o prin rugăciune. Dumnezeu le-a dat-o prin harul Său, și ei au primit-o prin credință, comportîndu-se în consecință. Omenește vorbind, hainele de sărbătoare, folosirea instrumentelor muzicale și rostirea cîntărilor de laudă, puteau fi doar urmarea biruinței deja obținută. Dar credința le-a devansat. Ea a fost impulsul care i-a determinat să acționeze. Așa a fost atunci cu Iosafat și cu oamenii săi; și așa poate fi cu toții aceia care se roagă lui Dumnezeu pentru lu-

(continuare în cap. IV)

DESĂVÎRȘIREA— este ea oare posibilă? (XXII)

Este oare perfecțiunea caracterului o „perfecțiune absolută”? Concretizând toate cele spuse pînă aici putem afirma că perfecțiunea caracterului (sau așa cum am definit-o, perfecțiunea în care nu există păcat), nu este o „perfecțiune absolută”. Numai singur Dumnezeu și Dumnezeirea este sau posedă „perfecțiunea absolută”. Nouă ni se dă asigurarea că de-a lungul veșnicilor caracterele celor răscumpărați vor continua să se dezvolte, să crească.

„Un caracter format după chipul și asemănarea caracterului divin, este singura comoară pe care o putem lua cu noi din lumea aceasta în cea veșnică. Cei care se află sub îndrumarea și instruirea Domnului Hristos în această lume, vor duce cu ei în locuințele cerești, orice calități dumnezeiești obținute aici. Iar în cer noi vom continua să creștem spre perfecțiunea absolută. Cît de importantă este deci dezvoltarea caracterului în viața aceasta” (P.D. 261).

Credința și iubirea sînt fără îndoială ingredientele de bază ale unui caracter bun, și pe măsură ce toți cei răscumpărați în veșnicie nesfîrșite vor avea ocazia să vadă și să admire mai mult și tot mai mult caracterul și lucrarea minilor lui Dumnezeu, încrederea lor în El și iubirea lor pentru El vor crește în mod inevitabil adîncindu-se și devenind din ce în ce mai bogate.

„Și anii veșniciei, în desfășurarea lor, vor aduce descoperiri tot mai bogate și mai slăvite despre Dumnezeu și despre Hristos. Pe măsură ce cunoștința va crește, vor crește și dragostea, respectul și fericirea. Cu cît oamenii vor cunoaște mai mult pe Dumnezeu, cu atît mai mare va fi admirația lor față de caracterul Său” (T.V. 621).

Dar întrucît credința și iubirea celor răscumpărați vor fi mai profunde și mai bogate peste mii de ani, după trecerea timpului de probă, față de cum au fost atunci cînd Isus Hristos a părăsit Locul prea sfînt, urmează oare (așa cum se îngrijorau unii scriitori) că în timpul de probă ei vor săvîrși păcat sau vor fi „păcătoși” în sensul cel obișnuit al cuvîntului?

Cînd îngerii au văzut pe Isus părăsind cerul pentru a Se naște într-o iesle și apoi pironit pe o cruce, iubirea lor pentru El și încrederea lor în ei au fost puternic întărite, în comparație cu ceea ce fusese înainte. În adevăr, crucea Domnului Hristos a fost necesară pentru a asigura o permanentă ascultare atît a îngerilor, cît și a ființelor omenestii (S.T. 30.XII, 1389). În acest sens putem vorbi chiar și despre îngerii ca beneficiind de pe

urma „harului” lui Dumnezeu — har ce la origine este dat oamenilor — dar care servește totuși și pentru a cîștiga loialitatea îngerilor.

Dacă îngerii iubesc acum mai mult și mai profund pe Dumnezeu decît Îl lubeau acum șase mii de ani, putem înțelege că atunci Îl iubeau mai puțin, decît Îl iubeșc acum. Dacă ei se încred acum mai mult în Dumnezeu decît se încredeau cu șase mii de ani în urmă, aceasta înseamnă că atunci aveau mai puțină credință în El decît au astăzi.

Iubirea și credința lor nu erau absolut perfecte acum șase mii de ani. Urmează oare — urmînd același raționament — că îngerii erau „păcătoși” acum șase mii de ani? Categorie că nu!

Dar ce este păcatul? Biblia ne spune că păcatul este călcarea Legii. Dar atunci ce este Legea? „Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta, și cu tot cugetul tău”, Dumnezeu cere să-l iubim cu tot ce avem, adică cu tot ceea ce noi avem și nu tot ceea ce altul are. Capacitatea fiecărui om de a înțelege și răspunde față de adevăr diferă de a celorlalți oameni. Întreita solie și lucrarea de sigilare arată spre minimul pe care toți trebuie să-l realizeze, dacă nădăduiesc să fie luați în Împărăția lui Dumnezeu.

Ei nu trebuie, nici chiar cu gîndul, să consimtă la păcat, ci trebuie să fie atît de bine înrădăcinați și întemeiați în adevăr, din punct de vedere intelectual și spiritual, încît să nu poată fi cîntiți. Dincolo de acest „minimum” fiecare persoană poate da pe față diferențierii în modul exact în care se bucură și răspunde cunoașterii sale personale de Dumnezeu. Pe măsură ce timpul veșniciei se scurge-n... veșnicie, fiecare răscumpărat va înainta în modul în care se bucură și răspunde iubirii lui Dumnezeu. „Pe măsură ce crește cunoștința, crește și dragostea, respectul și fericirea” (T.V. 261).

Porunca a doua din Decalog sună astfel: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Aici este poate locul să introducem observația că noi „putem să fim perfecți în sfera noastră, așa cum Dumnezeu este perfect în sfera Lui” (4T 455).

Această declarație a servei Domnului nu vrea să spună că noi trebuie să fim imperfecti. Din contră, spune că putem fi perfecți. Și declarația ne mai spune și unde, în ce anume putem fi desăvîrșiți — în sfera noastră.

Dacă Universul este sfera lui Dumnezeu, atunci... care este sfera noastră? Sfera noastră este lo-

cul în care locuim, acolo unde lucrăm, școala unde studiem, etc.

Declarația servei Domnului este de fapt un comentariu la Matei 5, 48: „Voi fiți dar desăvîrșiți, după cum și Tatăl vostru cel cereșc este desăvîrșit”. Contextul imediat al acestui verset cheamă pe cei credincioși să-și iubească vrăjmașii tot la fel cum își iubesc prietenii și să salute pe toți, inclusiv pe executorul judecătoresc — dacă este cazul — ca și pe membrii bisericii, pentru că Dumnezeu trimite razele soarelui și ploaia, atît peste cei răi cît și peste cei buni. Dacă Dumnezeu practică generozitatea cosmică atunci noi ar trebui să practicăm generozitatea față de cei din jurul nostru, față de toți cei ce sînt „aproapele nostru”.

9 Întreita

Noi trăim în secolul goanei, al concurenței și al competițiilor, cu propulsările, iuțelile și spasmul care-l caracterizează. Aproape nu mai avem timp să trăim. Viața trece pe lingă noi cu o viteză pe care nu mai izbutim să o stăpînim. Prezentul se preschimbă în trecut, iar viitorul se precipită și ne devorează.

Niciodată nu s-a vorbit atît de mult ca în zilele noastre de oboseală, de tensiune, de epuizare, de istovire, de zburcucenie sufletească și de un lanț al presiunilor extenuante, sub povara căruia cădem, ne prăbușim...!

Oboseala este de mai multe feluri și se manifestă sub numeroase înfățișări, numindu-se și „fenomenul cu o mie de fețe”.

Biblia amintește trei sensuri ale cuvîntului „Oboseală”:

În primul rînd: „Oboseala fizică”. Domnul Hristos se referă la această stare în Matei 15, 32 și în Marcu 8, 3: „Isus a chemat pe ucenicii Săi și le-a zis: „Mi-este milă de gloata aceasta; căci iată că de trei zile așteaptă lingă Mine, și n-au ce mîncă. Nu vreau să le dau drumul flămînzii, ca nu cumva să leșine de foame pe drum”. „Dacă le voi da drumul acasă flămînzii, au să leșine de foame pe drum, fiindcă unii din ei au venit de departe”.

Ambii evangheliști menționează: „Să nu leșine de foame pe drum”. Termenul original grecesc folosit în redarea imprejurării de mai sus de către ambii evangheliști este „EK-LŪO, adică „a slăbi”, „a se lăsa”, „a se întinde”. Acest cuvînt este aproape intraductibil și-l putem înțelege mai bine cu ajutorul unei ilustrații.

Cunoaștem cu toții ce însemnează un arc, o armă primitivă pentru

Parafrazind această declarație despre „sfere” serva Domnului spune în cartea Cugetări de pe Muntele Ferișilor: „Noi trebuie să fim centre de lumină și binecuvântare în cercul nostru cel mic așa după cum El este în Univers” (p. 77).

În alte scrieri Spiritul Profetic arată că sfera noastră este „tot ce găsește mina ta să facă” (4T. 591), sala de clasă, deci școala (8T. 64), practicarea medicinei (M.M. 112—113), sau lucrarea pe care o avem de făcut (4T. 455).

Sfera noastră este acolo unde ne găsim. Iată aceasta este chemarea noastră: să fim desăvârșiți în cămin, să fim desăvârșiți în relațiile noastre cu cei mai apropiați prieteni și colaboratori.

Dar dacă aceasta este o lucrare aproape imposibilă, ea este, de asemenea, și limitată. „Cu puterile noastre limitate, noi trebuie să fim tot așa de sfinți în sfera noastră după cum este Dumnezeu sfânt în sfera Lui. În funcție de capacitățile noastre, trebuie să dăm pe față adevărul, iubirea și perfecțiunea caracterului divin” (1 S.M. 337).

Dumnezeu ne cere să slujim, să fim de folos aproapelui nostru. El nu ne cere să slujim la fel miliardele de locuitori ai planetei noastre. El ne cere să aducem tot ceea ce este al nostru și să punem pe altar, adică să-I consacram mijloacelor noastre materiale, tot ceea ce avem și... câțiva ani ai vieții noastre. El nu ne cere să sacrificăm un cămin ceresc, nu ne cere

să părăsim adorarea îngerilor, nu ne cere să riscăm a pierde totul și pentru veșnicie, pentru neamul omenesc.

Aici avem de-a face — dacă dorim — cu un fel de „perfecțiune relativă”. Pe pământ, Isus Hristos a dat pe față calități ale desăvârșirii, pe care ființele omenești nu le vor manifesta niciodată (C.B.A.Z.S. vol. VII/904). El, în adevăr, a părăsit căminul ceresc. El, da, a sacrificat adorarea îngerilor; de bunăvoie, a riscat o pierdere veșnică (D.A. 49). Și El a făcut toate acestea pentru milioanele de oameni ai pământului. Da! Aceasta este iubirea divină. „El a lăsat la o parte slava Sa, stăpînirea Sa,

(continuare în pag. a 16-a)

oboseală

aruncarea săgeții, confecționat de obicei din lemn de frasin sau din metal, ale cărui capete încovoiate sînt legate printr-o coardă bine întinsă. Secretul funcționării lui constă în întinderea maximă a corzii lui. Fără aceasta, oricît ar fi arcul de frumos și scump, nu poate trimite săgeata la țintă, este inutilizabil.

Această comparație o folosește Duhul lui Dumnezeu pentru redarea acestui fenomen negativ, „de slăbire”, „de delăsare”, „de moleșeală”.

Cuvîntul „EK-LŪO” îl întîlnim în originalul grecesc al Noului Testament de 5 ori, tradus de fiecare dată prin „a slăbi”, a „cădea de oboseală”. Noi astăzi exprimăm această stare îngrijorătoare prin termeni mai moderni ca: epuizare, istovire, extenuare, stress.

În al doilea rînd: „oboseala sufletească”. În Epistola către Evrei 12, 3,5 citim: „Uitați-vă dar cu lăure aminte, la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima, și să cădeți de oboseală în sufletele voastre”. „Și ați uitați sfatul pe care vi-l dă ca unor fii: „Fiule, nu disprețui pedeapsa Domnului, și nu-ți pierde inima cînd ești muștrat de El”.

În cele două versete citate mai sus, cuvîntul „EK-LŪO” are sensul de „descurajare”, de „apăsare sufletească”, „apatie”, „moleșeală”, „deziluzie”, „decepție”, „dezamăgire”, „lipsă de interes”.

Aceste simptome negative pot fi cauzate de mai mulți factori stresanți, ca de exemplu:

— Neînțelegerea căilor, a platurilor și procedurilor lui Dumnezeu în viața noastră;

Gîndurile, intențiile și planurile lui Dumnezeu, uneori ne sînt ascunse și nu le putem înțelege. Din

cauza aceasta, în viața multor credincioși intervine nedumerirea, îndoiala și necredința în dreptatea, bunătațea și iubirea lui Dumnezeu. Nimeni nu este scutit de asemenea crize.

Dumnezeu acționează în virtutea preștiinței și previziunii Lui cu oamenii. Motivele Lui sînt totdeauna pline de o iubire fără margini față de noi.

Felul de cîrmuire a lui Dumnezeu este ca o alcătuire de fire încurcate și confuze pentru ochiul omnesc, a căror deznodare pare imposibilă. Este greu să distingem în acest ghem încurcat, dreptatea, bunătațea și iubirea lui Dumnezeu. Dragostea este increzătoare chiar și atunci cînd nu înțelege totul! Cu Dumnezeu întîmplările nu sînt întîmplătoare și nici împotrivrile nu sînt împotriva celui credincios.

„Dumnezeu are un scop cînd lasă să vină încercări peste copiii Săi. El nu-i conduce niciodată altfel, de cum ei înșiși ar voi să fie conduși, dacă ei ar putea vedea sfîrșitul de la început și ar putea distinge mărgea intenției pe care ei o împlinesc. Toț ceea ce El aduce asupra lor ca probe și cercări, vin ca să-i întărească spre a lucra și suferi pentru Dînsul”. (P.R. 404).

Noi nu știm să așteptăm. Evenimentele vieții noastre au o corelație. Rețeta medicului este alcătuită din mai multe elemente. Luate separat, unele din acestea ne-ar otrăvi, nu le-am putea suporta, dar combinate sub supravegherea unui medic specialist experimentat, ele contribuie împreună la însănătoșirea noastră.

Dacă noi nu am avea greutăți și necazuri în viață, n-am avea nici ocazii, nici motive pentru a exercita încrederea în Dumnezeu și a o desăvârși pînă la gradul de virtute. Încrederea noastră în Dumnezeu trebuie să fie atît de mare, încît

să fim dispuși a accepta cu plăcere decepții, umiliri, situații grele și chiar pierderi irecuperabile, fără ca să ne încumetăm vreodată să reproșăm lui Dumnezeu...

Abel a trebuit să moară de tînr, deși era un om bun și credincios, în timp ce fratele său Cain a trăit încă sute de ani după el în calitate de criminal. El a stricat toată generația antediluviană. De ce a permis Dumnezeu această aparentă nedreptate? Dumnezeu a vrut să demonstreze în fața întregii lumi, ce pagubă imensă poate produce păcatul unui singur om, ruinînd o lume întreagă!

Dacă trebuie să fim încercați prin suferință, aceasta nu se face numai din motive pămîntești, ci și din motive cosmice. Întregul Univers învață din experiențele noastre, ale pămîntenilor! „Fiindcă am ajuns o privilegiu pentru lume, înger și oameni”. (1 Cor. 4,9).

Ilie a fost răpit la cer, fără să guste moartea, în timp ce urmașul său credincios: Elisei a trebuit să moară în urma unei boli îngrozitoare. Nu este lucru acesta ciudat? De ce n-a îngăduit Dumnezeu lui Elisei să mai trăiască? Aceasta o știe numai El!

N-a știut oare Dumnezeu despre cei trei tineri evrei din Babilon, aruncați în cuptorul aprins, că vor rămîne credincioși? De ce n-a făcut Dumnezeu o minune pentru ei înainte de a fi aruncați în cuptorul aprins? Pentru că Dumnezeu a vrut să facă o minune înăuntrul cuptorului aprins, nu în afara lui! Dumnezeu a vrut să demonstreze în fața întregului Univers, iubirea și statornicia neștrămutată a acestor tineri față de El.

Iacob, la scurt timp după înălțarea Domnului Hristos la cer a fost decapitat din ordinul lui Irod: Fapte 12, 2.

În timp ce Petru era întemnițat, la miezul nopții a apărut acolo un înger, a deschis ușile închisorii eliberându-l pe Petru. De ce n-a făcut Dumnezeu lucrul acesta și pentru Iacob? De ce tratează El atît de diferit pe credincioșii Săi? Să nu uităm niciodată: „Înțelept este cel ce are deplină încredere în călăuzirea lui Dumnezeu, indiferent cît de tainică este calea pe care îl conduce El, nu cel care întreabă: „De ce Doamne?”. „Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci vom vedea față în față. Acum cunoaștem în parte, dar atunci vom cunoaște așa cum sîntem cunoscuți“. 1 Cor. 13, 12.

„Faptul că sîntem chemați să suferim încercările dovedește că Mintuitorul vede în noi ceva de valoare, pe care dorește să-l dezvolte. Dacă n-ar observa în noi nimic din ceea ce ar glorifica Numele Său, n-ar pierde timpul cu noi pentru a ne curăți. Domnul Hristos nu aruncă în cuptorul Său pietre fără preț. Numai aurul curat îl lămu-rește“.

Trebuie să ne oprim în tăcere, cu un respect sfînt și în fața momentelor întunecoase ale vieții noastre! În definitiv, în toate aceste situații este prezent și Dumnezeu!

Iubite frate și soră: nu uita adevărul acesta: „Chiar dacă ai fi împletit într-o mie de fire misterioase și dacă în aparență n-ai mai întrezări nici o cale de ieșire, credința și în cazul acesta știe să aștepte. Cărțile lui Dumnezeu trebuie citite de la sfîrșit spre început, pentru ca în momentul atingerii țintei să ni se lumineze tot întunericul de pe drumul pe care nu l-am înțeles, dar l-am parcurs prin credință“.

Al treilea factor apăsător sub povara căruia ne frîngem este păcatul, „povara cea mai grea din lumea noastră“. Greutatea lui ne înconvoaie. Un exemplu elastic menționat în sensul acesta de Domnul Hristos este cel din Luca 13, 10—13. „Isus învăța pe norod într-o sinagogă în ziua Săbădului. Și acolo era o femeie stăpînită de 18 ani de un duh de neputință; era girbovă și nu putea nicicum să-și îndrepte spatele. Cînd a văzut-o Isus, a chemat-o și a zis: „Femeie, ești dezlegată de neputința ta“. Și-a întins mîinile peste ea; îndată s-a îndreptat și slăvea pe Dumnezeu“.

Nimeni dintre noi nu se poate elibera pe sine însuși de sub această povară. Așa după cum femeia girbovă, nu s-a putut îndrepta singură prin propriile ei puteri, la fel nu ne putem nici noi dezlega de neputința aceasta în care ne-a ferecat Satana.

Conflictetele dintre om și Dumnezeu și om și om, sînt o altă sursă producătoare de oboesală. Sora White vorbind despre aceste lucruri spunea: „Multe din bolile de care suferă oamenii sînt urmarea descurajării, sau a apăsării min-

tale. Întristarea, grijile, nemulțumirile, remușcările, simțul vinovăției și neîncrederea, toate acestea slăbesc puterea de viață și duc la slăbire și moarte. Alteori, remușcări din cauza păcatelor, subminează întregul organism și dezzechilibrează mintea“. (D.V. 173).

„O minte necăjită, egoismul, ne-cazul, teama, simțul vinovăției și tabletele pe care le luăm pentru înlăturarea acestor stări, toate acestea ne obolesc, ne pricinuiesc tensiunea și năruie forțele vieții, invită boala, otrăvesc izvoarele vieții!“ De aceea spune înțeleptul: „Neliniștea din inima omului îl doboară, dar o vorbă bună îl înveselește“. Prov. 12, 25. „O inimă veselă înseninează fața; iar cînd inima este tristă, duhul este mîhnit“. Prov. 15, 13.

Remediul recomandat de oameni pentru înlăturarea oboesăii fizice și sufletești constă în băuturi, cafea, țigări, tablete și droguri. Da, oamenii recurg la aceste „cîrje chimice“, în aparență inofensive, prin care mulți vor să-și omoare „cîinele de strajă al conștiinței lor“, adică centrul nervoși superiori ai creierului.

Pentru tratarea radicală a oboesăii sufletești există un singur loc și un singur remediu vindecător, amintit în Matei 11, 28 și 1 Petru 5, 7: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihna“. „Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi“.

Cît de puțini oameni sînt astăzi în occident dispuși să-și mai depună povara vinovăției lor la picioarele acelei „demodate cruci“, care pentru cei mai mulți nu mai pare a fi potrivită în veacul nostru!

„Curajul, nădejdea, credința, simpatia, iubirea, toate acestea dau sănătate și prelungesc viața. O minte mulțumită, un spirit plăcut, sînt sănătate pentru corp și putere pentru suflet. „O inimă veselă este un bun leac“.

Al treilea sens al cuvîntului „EK-LŪO“ este oboesala în facerea binelui. Gal. 6, 9. Aici avem de-a face cu păcatul „omiterii“, mai mult decît cu acela al „comiterii“. În general noi vorbim și avertizăm împotriva păcatului „comiterii“. Care este de fapt și cum se manifestă păcatul „omiterii“? Ap. Iacob spune: „Deci, cine știe să facă bine și nu face, săvîrșește un păcat“. Iacob 4, 17. Aceasta este o definiție a păcatului pe care noi o folosim mai rar. Ea nu pare așa restrictivă și noi o neglijăm în general. Procedăm noi oare în toate împrejurările și situațiile vieții noastre, potrivit cu tot ceea ce știm și cu tot ceea ce am putea face? Domnul Hristos spune în Evanghelia lui Luca 12, 47—28: „Robul acela care a știut voia stăpînului său și nu s-a pregătit de loc, și n-a lucrat după voia Lui, va fi bătut cu multe lovituri. Dar cine n-a știut-o și a făcut lucruri vrednice de lovitură, va fi bătut cu puține lovituri. Cui

i s-a dat mult, i se va cere mult, și cui i s-a încredințat mult, i se va cere mai mult“.

„Omul care nu crește și nu sporște zilnic capacitatea și munca sa în folosul altora, nu îndeplinește scopul vieții sale“ (P.D. 299).

Deci, „să nu oboșim în facerea binelui, căci la vremea potrivită vom seceră, dacă nu vom cădea în oboesală“. Gal. 6, 9.

Am arătat pe scurt însemnătatea celor trei sensuri din Biblie ale cuvîntului „EK-LŪO“ — „OBOESALA“: cea fizică, cea sufletească și aceea a facerii de bine.

Domnul Hristos a tratat mulțimi-le „sleite de puteri cu „piine și pește“. Evanghelistul Ioan, spre deosebire de Matei și Marcu, reține amănuntul „piine de orz“. Ioan 6, 9. Piinea de orz era alimentul cel mai ieftin, potrivit cu cele scrise în 2 Regi 7, 1—18. Era numai pe jumătate așa de scumpă ca piinea de grâu. (2 Imp. 7, 16).

Domnul Hristos nu numai că a coborît la noi din ceruri, dar El a fost lepădat, disprețuit de oameni, iar în cele din urmă vîndut la prețul unui sclav, „cu 30 de arginți“. (Mat. 26, 15). Cu toate acestea El a spus despre Sine: „Eu sînt piinea vie, care s-a coborît din cer. Dacă mîncă cineva din piinea aceasta, va trăi în veac, și piinea pe care o voi da. Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii“. Ioan 6, 51.

Peștele în limba greacă se numește „ICHTUS“. Evangheliștii Matei și Marcu folosesc împreună cuvîntul „ICHTŪDION“ — formă diminutivă a expresiei, adică „peștișor“. Numai în aceste două locuri poate fi întîlnit acest cuvînt în Noul Testament.

Dacă scriem sub formă de inițiale pe verticală literele cuvîntului „pește“ în limba greacă, rezultă următoarele:

I	=	Jesous	—	Isus
CH	=	Christos	—	Hristos
TH	=	Theo	—	Dumnezeu
U	=	Hŭios	—	Fiul
S	=	Soter	—	Mîntuitor

Deci, numele original grecesc al peștelui a însemnat pentru creștinii greci: „ISUS HRISTOS, FIUL LUI DUMNEZEU, MINTUITORUL“. Așa se explică faptul că, creștinii din era primară gravau un pește pe piatra funerară a prietenilor lor decedați în catacombele din Roma, și nu o cruce.

Cei doi peștișori îl semnifică pe Domnul Hristos. „Piinea de orz“ de asemenea, îl învederează pe Dumnezeu-Omul coborît din cer pentru a deveni hrana sufletului oboșit și Mintuitorul lumii.

Dacă ne hrănim cu Domnul Hristos, cu Cuvîntul Său în fiecare zi, nu vom cădea de oboesală niciodată! „Căci omul nu trăiește numai cu piine, ci cu orice Cuvînt care iese din gura lui Dumnezeu“. (Matei 4, 4). Hrănirea înseamnă asimilarea Cuvîntului prin: rugăciuni

ne, studiu aprofundat și meditație. Psalmistul spunea din experiența sa proprie: „Mi se satură sufletul ca de niște bucate grase și miezoase, și gura mea Te laudă cu strigăte de bucurie pe buze, când mi-aduc aminte de Tine în așternutul meu, și când mă gândesc la Tine în timpul priveghiurilor nopții”. (Psalm 63, 5—6).

Israelii în timpul pribegiei lor prin pustie, trebuiau să strângă în fiecare dimineață — în afară de Sabat — o măsură de mană pentru hrană. Dar aceasta nu era de ajuns. Mana aceasta cerească, deși conținea toate vitaminele necesare vieții, trebuia trecută printr-un proces de prelucrare în vederea unei mai bune asimilări a ei: „Poporul se risipea, o strîngea, o măcina la rîșniță, o pisa într-o piură; o fierbea în oală și făcea turte din

ea. Mana avea gustul unei turte făcută cu untdelemn”. (Num. 8, 11).

Cu toate că trăim în secolul goanei, al concurenței, al competițiilor, al luptei și spaimelor; cu toate că trăim vremuri de tensiune în toate domeniile vieții moderne; cu toate că în zilele noastre se vorbește mai mult ca oricînd de oboseală, epuizare, istovire, stress și multe altele; noi avem marele și nemeritatul har, dăruit numai de Dumnezeu, în Persoana binecuvîntată a Domnului Hristos, Mîntuitorul nostru!

Dacă ne vom depune povara păcatelor noastre la crucea Lui; dacă ne vom lua timp mai mult pentru a studia zilnic Cuvîntul Său, aprofundîndu-l cu rugăciune și meditație; dacă vom face mai mult bine celor mai necăjiți decît noi, nu vom cădea niciodată de oboseală! „Plăcerea de a face bine altora, dă lu-

mina simțămîntelor, care se revarsă prin sistemul nervos, activînd circulația singelui și producînd în felul acesta sănătatea fizică și mintală”. (M. IV. 56).

Apostolul Pavel spune: „De aceea noi nu cădem de oboseală. Și chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru dinlăuntru se înnoiește din zi în zi”. (2 Cor. 4, 16).

„Dumnezeu dă țaria celui oboșit și mărește puterea celui ce cade în leșin... Cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, și zboară ca vulturii; alegară și nu obolesc, umbli și nu ostenesc”. (Is. 40, 29, 31).

Fie ca aceasta să fie și experiența noastră binecuvîntată de fiecare zi, pînă la regăsirea noastră a tuturor în veșnica împărăție a lui Dumnezeu!

Aurel Pălășan

Între 6 și 13 noiembrie 1985 s-au desfășurat la Jogy în Elveția, lucrările Comitetului de toamnă al organizației adventiste Diviziunea Euro-Africa. La aceste lucrări au luat parte delegații și reprezentanții ai bisericii adventiste din Europa, Africa și America. La lucrări a luat parte și fr. Ralph Thomson, secretarul general al organizației mondiale adventiste „Conferința Generală”. Din partea Uniunii de Conferințe din țara noastră au luat parte frații Dumitru Popa și Dumitrescu Nelu.

Agenda de lucru a cuprins o analiză a activității în cursul anului ce a trecut și privire de perspectivă asupra problemelor de viitor, punîndu-se accent pe o viață de profundă spiritualitate. De asemenea s-a subliniat necesitatea mijlocirii în rugăciune înaintea lui Dumnezeu pentru pacea lumii și pentru o bună înțelegere între popoare și națiuni.

După terminarea lucrărilor, frațele Ralph Thomson a făcut o scurtă vizită în țara noastră între 17 și 24 noiembrie.

Fr. R. Thomson, secretarul Confederației Generale este originar din insula Barbados și a fost ales în această funcție în 1980 cu ocazia Conferinței Generale de la Dalas și reales anul acesta la New Orleans.

Este prima sa vizită în țara noastră și în cele șapte zile petrecute la noi a avut ocazia să viziteze și să cunoască pe unii din pastorii Conferințelor București, Cluj și Timișoara. A luat parte la serviciile divine din Comunitățile București, Labirint, Cluj, Timișoara, Matca și Galați.

Fr. R. Thomson a avut amabilitatea să răspundă la câteva întrebări în cadrul unui scurt interviu cu redactorul revistei noastre.

ÎNTREBARE: Frate Thomson, în calitate dumneavoastră de secretar al Conferinței Generale călătoriți pe toate meridianele lumii. Care este impresia Dvs. despre România

și despre întîlnirile Dvs. cu membrii și pastorii Bisericii A.Z.S.?

RĂSPUNS: După cite am înțeles sînt primul secretar al Conferinței Generale care vizitează această frumoasă țară a României în ultima jumătate de secol. Consider o mare onoare pentru mine și un privilegiu că am petrecut o săptămînă vizitînd această fascinantă țară. Avînd ocazia să zbor cu avionul sau să merg cu mașina în cuprinsul țării am fost impresionat de muntii și văile țării, de tabloul acesta magnific.

DIN VIAȚA BISERICII

Dar în mod deosebit prețuiesc ocazia de a mă fi întîlnit cu pastorii și membrii bisericii din toate Conferințele. Ce grup minunat, consacrat și prietenos de pastori și membri azeși. Mi-ați transmis mai multă inspirație și bucurie decît v-am putut aduce eu. Mi-ați bucurat inima și mă simt mai bine după ce v-am întîlnit.

ÎNTREBARE: Venind pentru prima dată în legătură cu Biserica Adventă din România, observați vreo deosebire în ceea ce privește doctrina, organizația și viața spirituală a bisericii?

RĂSPUNS: Întîlnindu-mă pentru prima dată cu frățietatea și cu pastorii dvs. în comunități, sau la sediul Conferințelor, am reținut faptul că organizația bisericii funcționează asemenea tuturor bisericilor advente din lumea întreagă. Spiritul serviciilor divine, căldura corurilor și cîntărilor cu comunitatea, profunzimea vieții și înțelegerii Dvs.

spirituale cum și temeinicia concepției doctrinare mi-au adus o mare bucurie în suflet.

ÎNTREBARE: Care este convingerea și poziția Conferinței Generale față de Spiritul Profetic? Pun această întrebare pentru că au fost auzite aici glasuri care au declarat că dvs. nu mai credeți în Spiritul Profetic și ați ars toate cărțile servei Domnului.

RĂSPUNS: Un lucru m-a impresionat mult și anume, convingerea Dvs. profundă în Spiritul Profetic. Doresc să vă asigur că atît Conferința Generală cit și eu personal, mulțumesc lui Dumnezeu pentru acest mare dar al Spiritului Profetic dat acestei biserici. Cînd a ascultat soliele și scrierile servei Domnului, această bi.erică a fost binecuvîntată. Nu dați crezare nimănui care vă spune că eu sau vreunul dintre frații de la Conferința Generală nu mai credem în Spiritul Profetic, în lucrarea serei White. Această minciună vine direct de la diavolul.

ÎNTREBARE: Și o ultimă întrebare. Aveți un gînd pe care să-l adresați bisericii advente din România?

RĂSPUNS: „M-am simțit fericit în țara Dvs. și în mijlocul Dvs. Priviți înainte și mergeți mai departe în credință. Pacea Domnului!

Simbătă 23 noiembrie oaspetele a petrecut Sabatul în mijlocul frățietății din Matca și Galați. „Rămîm impresionat de căldura frățietății, de clădirile frumoase, moderne și încăpătoare construite în ultimii ani, — este ceea ce remarcă oaspetele — și aceasta denotă un climat de armonioasă colaborare și libertate de care vă bucurați în țara dumneavoastră”.

Duminică dimineața 24 noiembrie 1985 oaspetele a plecat cu dorința de a reveni în România, dar în lunile mai sau iunie pentru a vedea litoralul românesc, despre care a auzit că este foarte frumos și „plin de căldură”.

De la Sabat la Duminică

Aparițiile lui Isus Hristos după înviere și originea păzirii duminicii (Cap. III)

Învierea

Motivările teologice cele mai obișnuite prezentate în unele studii recente pentru a explica originea păzirii duminicii sînt legate de înviere și de arătările lui Isus Hristos care au avut loc în prima zi a săptămîinii. C. S. Mosna, de exemplu, în recenta sa disertație doctorală, concluzionează: „De aceea, putem cu certitudine trage concluzia că: evenimentul învierii a determinat alegerea duminicii ca zi de închinare a bisericii creștine primare”.¹ Se argumentează așa cum declară J. Danie-lou, că „ceea ce a creat duminica a fost ceea ce a avut loc în ziua Domnului... în amintirea învierii lui Hristos”.² Chiar de la începutul bisericii, apostolii au ales prima zi a săptămîinii în care Hristos a înviat, spre a comemora învierea într-o unică zi creștină și prin celebrarea Sfintei Cîine ca o expresie a adevăratei închinări creștine.

Dacă, pe de o parte, o cercetare atentă a tuturor textelor din Noul Testament care menționează învierea, descoperă importanța unică a evenimentului³, pe de altă parte nu ne oferă nici o indicație cu privire la o anume zi pentru a comemora acest lucru. De fapt, așa cum Harold Riesenfeld nota, „în relatarea învierii din Evangheli, nu există nici un cuvînt care să arate că marele eveniment al învierii lui Hristos ar trebui să fie comemorat într-o anumită zi a săptămîinii și anume în ziua în care s-a petrecut evenimentul”.⁴ Mai mult chiar așa cum observă același autor, „prima zi a săptămîinii, în scrierile Noului Testament, nu este niciodată numită „Ziua învierii”. Acesta este un termen care apare mai târziu”.⁵ De aceea, „a spune că duminica este păzită pentru că Isus a înviat în această zi”, așa cum spune S. V. McCasland, „este în adevăr o petiție principii, căci o astfel de celebrare ar putea foarte bine să fie lunară sau anuală și să fie încă o păstrare a acelei zile deosebite”.⁶

Sfînta Cîină

Chiar „Sfînta Cîină (kuriakon deipnon) care se consideră că a dat naștere la „Ziua Domnului (kuriaké hēmera) prin crearea necesității de a comemora învierea ca o unică închinare creștină și într-o curată zi creștină, n-a fost comemorată conform Noului Testament într-o anume zi a săptămîinii și nici ritualul n-a fost înțeles ca un act comemorativ al învierii.”⁷

Se poate argumenta că moartea și învierea lui Hristos nu pot fi separate, deoarece ele constituie două acte ale aceleiași drame. Totuși este vrednic de reținut faptul că apostolul Pavel care declară că transmite ceea ce a „primit de la Domnul” (1 Cor. 11, 23), spune de asemenea în mod explicit că miucînd pîinea și bînd din pahar, credincioșii „vestesc moartea Domnului pînă va veni El” (1 Cor. 11, 26).⁸ Atunci nu învierea lui Isus Hristos, ci mai degrabă jertfa Sa și parusia prin care este în mod explicit desemnată a fi comemorată Cîina Domnului.⁹

În același capitol apostolul depune eforturi ca să învețe pe credincioșii din Corint cu privire la modul în care să celebreze Cîina Domnului, dar cu privire la timpul cînd să se țină, cînd să se adune pentru aceasta, nu mai puțin de patru ori el repetă în același capitol: „Cînd veniți la adunare; cînd vă adunați” (1 Cor. 11, 18, 20, 33, 34) deci un timp și zile nedefinite. Dacă Cîina Domnului a fost în adevăr celebrată duminică noaptea, cu greu ar fi putut Pavel să treacă fără să menționeze cel puțin odată acest lucru cu atît mai mult cu cît așa cum am văzut de patru ori se referă la venirea laolaltă a lor pentru celebrarea ei. Chiar mai mult decît atît. Dacă duminica era deja considerată ca Ziua Domnului, prin menționarea sfînteniei timpului în care ei se adunau, atunci Pavel n-ar fi putut să întărească insistența lui pentru o atitudine mai plină de adorare, de închinare în timpul participării la Sfînta Cîină. Dar, deși Pavel era obișnuit cu adjectivul „a Domnului — kuriakos” (deoarece el îl folosește în vers. 20 pentru a denumi natura Cîinei), el nu îl aplică la duminică. De fapt, în aceeași epistolă într-un pasaj pe care-l vom discuta mai târziu¹⁰ el se referă la ziua pe care iudeii au desemnat-o ca fiind „prima zi a săptămîinii” (1 Cor. 16, 2).

Însemnătatea Cîinei Domnului derivă de la ultima Cîină pe care Hristos a celebrat-o cu ucenicii Săi. În timp ce evangheliile sinoptice diferă de cea a lui Ioan în arătarea timpului cînd a fost celebrată,¹¹ toate sînt însă de acord că Hristos a mincat Paștele cu ucenicii Săi conform cu obișnuința timpului.

Cu ocazia aceea, totuși, Hristos a introdus în acest ritual o nouă însemnătate și o nouă formă. Este

vrednic de reținut faptul că motivul dominant subliniat de către Isus Hristos în timpul instituirii acestui ritual nu este învierea Sa, ci mai degrabă moartea Sa ispășitoare. El atribuie pîinii și vîinului valoarea simbolică a trupului și singelui Său „care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor” (Mat. 26, 28; cf. Marc 13, 24; Luca 22, 15, 17, 19). Că Isus Hristos n-a intenționat să dea numai o nouă însemnătate actului ci și o repetare săptămînală a festivității, acest lucru nu reiese din Evangheli, deoarece nu există o astfel de aluzie. Singura dată de întîlnire, fixată în timp, pe care Isus o oferă ucenicilor Săi este „pînă în ziua cînd voi bea cu voi din nou în Împărăția Tatălui Meu” (Mat. 26, 29; Marcu 14, 25; Luca 22, 18).

De asemenea, în literatura post-nou-Testamentală de la început, învierea nu este citată ca fiind motivul principal al celebrării Sfintei Cîine sau al păzirii duminicii. Didahile, considerate ca fiind cele mai vechi izvoare ale legislației eclesiastice (date între anii 70—150 d. Hr.)¹², consacra trei capitole mici (cap. 9, 10, 14), modului de celebrare al Sfintei Cîine. În rugăciunea de mulțumire ce se înalță pentru pîinea și pahar, se face mențiune la viață, cunoaștere, unitate bisericii, credință, nemurire, creațiune și hrană (cap. 9, 10), dar nu se face nici o aluzie la învierea lui Hristos.

În Epistola lui Clement către Corinteni, cunoscută ca fiind documentul creștin cel mai timpuriu ce ne-a parvenit din afara canonului Noului Testament (datat cam în jurul anului 95 d. Hr.)¹³, patru capitole se ocupă cu tema învierii (24—27). Scriitorul căutînd să asigure pe creștinii din Corint că „trebuie să fie o înviere, eveniment al cărui prim rod a fost Domnul Isus Hristos” (24, 1), folosește trei simboluri diferite și eficiente: ciclul zi-noaptea; ciclul reproductiv al seminței¹⁴ și legenda păsării phoenix din a cărei cenușe vine la viață o nouă pasăre¹⁵. Omiterea Sfintei Cîine și a închinării în ziua duminicii — cele mai complete simboluri dintre toate celelalte — este desigur surprinzătoare, dacă în adevăr așa cum susțin unii, Euharistia era deja celebrată duminică și își câștigase de acum o valoare comemorativă a învierii. Ce cale mai eficientă putea avea Episcopul Romei de a asigura pe creștinii din Corint de viitoarea lor înviere, decît să le reamintească faptul că Sfînta Cîină, de care ei se împărtășeau în fiecare duminică era asigurarea cea mai concretă a propriei lor învieri? Clement, dimpotrivă, nu numai că omite acest ritual, care mai târziu devine un act comemorativ al învierii, dar el vorbește chiar despre „sacrificii și slujbe” oferite „la un anumit timp” în templul din Ierusalim ca fiind „lucruri pe

(continuare în pag. a 15-a)

Metodologia reformei sanitare (III)

„Lipsa de cunoștințe în ce privește bucătăria igienică trebuie să fie mai întâi lecuită și numai după aceea reforma sanitară va avea succes. Bucătărele bune sînt puține. Multe, multe mame au nevoie de a lua lecții de pregătirea alimentelor, pentru ca să poată așeza înaintea familiei lor o hrană bine pregătită și frumos servită“. (D. H. p. 227 par. 393.)

„Mișcarea de reformă, trebuie începută cu învățarea principiilor legii lui Dumnezeu, care guvernează sănătatea fizică și morală. Spuneți copiilor și tuturor, că după convingerile noastre, ascultarea de Cuvîntul lui Dumnezeu este singura cale de apărare contra rezelor. Arătați limpede răspunderea părinților, nu numai pentru ei înșiși ci și pentru copiii lor. Ei sînt pentru copii un exemplu sau de ascultare de Cuvîntul lui Dumnezeu, sau de călcarea lui. Prin pilda și prin învățătura pe care o dau, ei hotărăsc de soarta întregii familii. Copiii, vor fi ceea ce părinții fac dintr-înșiși“. (D. V. p. 90.)

„Singura speranță de îndreptarea răului, stă în educarea poporului după principii adevărate“. (idem p. 86.)

În virtutea acestui fapt, ne revine ca o datorie importantă de a propaga principiile Evangheliei sănătății, asemenea principiilor mintuirii, știind că de o bună sănătate fizică depinde în mare măsură și sănătatea spirituală. „Să facă lucrare misionară cu aceste cunoștințe, așa cum fac cu învățăturile Biblicii. Să învețe pe oameni regulile păstrării sănătății și ale creșterii puterilor prin înlăturarea din alimentație a mincărilor care au umplut lumea de aflicții bolnavi cronici. Unind exemplul cu învățătura, arătați clar că hrana pe care a dat-o Dumnezeu lui Adam în starea lui cea curată de orice păcat, este cea mai bună hrană pentru omul care caută să ajungă în acea stare de nepăcătuire“. (D. H. 404.)

Pentru aceea, Bisericii îi revine datoria de a instrui pe membri și pe cei cărora le asigură asistența spirituală sau de altă natură în cunoașterea acestor legi de viață sănătoasă. Prin restaurante igienice, sanatorii sau alte instituții medicale, prin instituții de învățămînt și educație, prin industrie alimentară sau agricultură, trebuie să facă cunoscute principiile reformei sanitare. „În toate instituțiile noastre pentru cultivarea sănătății, o parte specială a lucrării lor trebuie să fie aceea de a da învățătura cu privire la legile sănătății. Principiile reformei sanitare trebuie să fie puse în fața tuturor în chip îngrijit și desăvîrșit, atît înaintea pacienților cit și a personalului ajutător. Lucrarea aceasta cere curaj moral deoarece în timp ce mulți vor profita de asemenea eforturi, alții se vor simți ofențați. Dar adevăratul ucenic al Domnului Hristos, acela al cărui gînd este în armonie cu gîndul lui Dumnezeu, chiar el învățînd neconținut, va învăța și pe alții la fel, înlătînd gîndul lor mai sus, îndepărtîndu-l de rătăcirile care predomină în lume“. (D. H. p. 394.)

„Predicatorii noștri ar trebui să fie pricepuți în privința aceasta. Ei nu ar trebui să o treacă cu vederea, nici să nu se lase dați la o parte de aceia care îi numesc extremiști. Ei să cerceteze care este adevărata reformă sanitară, și să propovăduiască principiile ei, atît prin precept, cit și printr-o trăire liniștită, dar conștiințioasă a principiilor ei. Cu prilejul marilor noastre adunări, să se dea învățături cu privire la sănătate și temperanță. Căutați să treziți mințile și conștiința. Puneți la lucru toate talentele pe care le puteți găsi și urmăriți lucrarea cu publicații despre acest subiect. Solia ce mi-a fost inspirată este: 'Educați, educați, educați'“. (D. H. p. 396.)

„Fiecare comunitate, fiecare familie are nevoie să fie instruită cu privire la cumpătarea creștină. Toți trebuie să învețe cum să mănînce și cum să bea pentru a-și păstra sănătatea. Noi ne aflăm în mijlocul scenelor de încheiere ale istoriei neamului omenesc și în rîndurile celor care tîn Sabatul trebuie să fie acțiune armonioasă“. (D. H. 398.)

„Membrii Bisericii au nevoie de a fi treziți ca să-și dea seama de răspunderea ce o au de a vesti aceste adevăruri“. (idem p. 400.)

„Membrii familiilor să fie învățați cum să gătească, cum să-și facă și cum să-și repare hainele, cum să îngrijească de bolnavi, cum să-și îngrijească bine casa“. (idem p. 400.)

„Este o datorie hotărîtă a medicilor să învețe, să învețe și iarăși să învețe, prin scris și prin viu grai, pe toți aceia care au răspunderea de a pregăti hrana pentru masă“. (idem p. 221.)

Pentru atingerea acestui scop, trebuie folosite toate mijloacele.

„Trebuie să se facă o mai mare efort pentru a educa poporul în principiile reformei sanitare. Trebuie să se înființeze cursuri de bucătărie și trebuie să se dea învățătura din casă în casă despre arta de a găti o hrană sănătoasă... Trebuie să se facă uz de mult tact și multă pricepere cînd este vorba de a pregăti alimente hrănitoare pentru a înlocui cele ce mai înainte formaseră hrana celor care se deprimă acum să facă reforma sanitară. Se cere credință în Dumnezeu, hotărîre nestrămîtată și bunăvoință de a se ajuta unii pe alții. Acele feluri de mîncare ce sînt lipsite de elementele cu adevărat hrănitoare, atrag un nume rău asupra reformei alimentare“. (D. H. 215.)

FOLOSIREA EXPERIENȚEI ALTORA

„În multe locuri se ivesc prilejurile, minunate de a învăța lucruri de felul acesta în școli și bucătărie igienică. Acelea care n-au un astfel de prilej să caute să învețe de la altcineva care se pricepe bine la bucătărie și să nu se lase pînă n-au ajuns stăpîne pe arta culinară“. (idem 223.)

„Adesea surorile noastre nu se pricep să gătească. Unora ca acestea le-aș spune: 'Eu m-aș duce la cea mai bună bucătărească din țară pe care aș afla-o și aș rămîne acolo, dacă este nevoie, săptămîni de zile, pînă aș ajunge stăpîna pe artă — o bucătăreasă pricepută și îndemînată. Aș lua parte la un astfel de curs chiar dacă aș fi de patruzeci de ani. Este datoria voastră să știți cum să gătiți și este datoria voastră să învățați pe fetele voastre să gătească. Cînd le învățați arta pregătirii alimentelor, voi zidiți în jurul lor o apărare care le va feri de nebulia și de vicul la care altfel ar fi ispite să se dedea'“. (idem 218.)

STUDIUL ÎMBINAT CU PRACTICĂ

„Pentru a învăța cum să gătească, femeile ar trebui să studieze și apoi cu răbdare să caute să pună în practică cele ce au învățat. Oamenii suferă pentru că nu-și dau osteneala să facă lucrul acesta. Unora ca aceștia le spun: 'E timpul să treziți puterile voastre adormite și să vă adunați cunoștințe. Nu socotiți ca timp pierdut acela pe care-l folosiți pentru a aduna cunoștințe depline și experiență în pregătirea unor alimente sănătoase și gustoase. Oricîtă experiență ai fi avut în pregătirea alimentelor, dacă încă mai ai răspundere pentru o familie, este de datoria ta să înveți cum să te îngrijești bine de ea'“. (idem 219.)

TALANTUL DE A ȘTI CUM SĂ GĂTEȘTI ESTE FOARTE VALOROS

„Este un păcat de a așeza la masă alimente rău pregătite, deoarece cheștiunea alimentației influen-

țază bunăstarea întregului corp... Lucrarea de a pregăti alimentele să nu fie privită ca o lucrare de sclavie. Ce s-ar face toată lumea noastră, dacă aceia care sînt ocupați cu pregătirea alimentelor, s-ar lăsa de lucrul acesta sub pretext că nu este demn? Pregătirea alimentelor poate este socotită ca ceva mai puțin atrăgător decît alte ocupații, dar de fapt este o știință care are o valoare mai înaltă decît toate celelalte. Așa vede Dumnezeu pregătirea alimentelor sănătoase. El prețuiește mult pe aceia care fac serviciu credincios în pregătirea unor alimente sănătoase și gustoase. Acela care se pricepe în arta de a pregăti bine alimentele și care folosește aceeași cunoștință este vrednic de mai multă cinste decît cei care sînt angajați în alte ramuri de lucrare. Talantul acesta ar trebui să fie socotit că are preț cit zece talanți, deoarece buna lui folosire are mult de-a face cu păstrarea organismului omenesc în sănătate. Deoarece este atît de strîns legat de viață și sănătate, este cel mai de preț dintre toate darurile". (D. H. 217).

TOȚI, FĂRĂ EXCEPȚIE TREBUIE SĂ FIE INSTRUIȚI ÎN REFORMA SANITARĂ

„Mai ales femeile trebuie să învețe gătitul mîncărurilor. Ce parte din educația unei fete ar fi mai

importantă ca aceasta? Ori prin ce ar trece în viață, acestea sînt cunoștințe pe care cineva le poate folosi oricînd. Aceasta este o parte din educație, care are cea mai directă influență asupra sănătății și fericirii. Este multă religie practică în facerea unei piini bune". (idem 416).

„Dacă este necesar o tînră se poate lipsi de limba franceză sau algebră sau chiar și de pian, dar este de absolută nevoie ca ea să învețe să facă piine bună, să croiască îmbrăcăminte care să cadă bine și să împlinescă cu pricepere multele datorii care revin unei gospodării". (idem 417).

„Și bătrîni și tineri trebuie să se deprindă cum să gătească mai simplu. În toate locurile unde se vestește adevărul, oamenii trebuie să fie învățați cum să pregătească hrana simplu și cu gust". (idem 415).

„Dacă atît bărbații cît și femeile au o parte în lucrurile căminului, atunci și băleții și fetele ar trebui să dobîndească o cunoștință asupra datorilor tinerii și îngrijirii unei case. A face un pat și a pune în ordine o cameră, a spăla vasele, a pregăti mîncarea, a curăți și repara propria sa îmbrăcăminte, este o educație care nu împiedică pe un băiat să atingă bărbăția, ci îl va face mai fericit și mai de folos". (D. H. 417).

„Invit pe bărbații și femeile cărora Dumnezeu le-a dat inteligență: învățați să gătiți. Nu face greșală cînd zic 'bărbați', deoarece și ei ca și femeile au nevoie să priceapă cum să pregătească alimente sim-

plu și sănătos. Ocupațiile lor îi duc adesea acolo pe unde nu pot afla o hrană sănătoasă. Poate că zile și chiar săptămîni trebuie să rămîna la familii care nu se pricep deloc în privința aceasta. Atunci, dacă au cunoștințe le pot folosi bine". (D. H. 219).

REFORMĂ ECHILIBRATĂ

Echilibrul în mîncare și comportament înseamnă mai mult decît a mîncea și a bea în anumite limite, sau a ne îmbrăca sau purta după anumite coduri; este o trăsătură de caracter. Înseamnă un echilibru sufleteș, o ferire de extreme, judecată cumpănită, consecvență în toate împrejurările, fixarea unui ideal, unui scop util și ordonarea întregii activități, pentru atingerea lui pe căile cele mai bune. „Luați seama, să rămîneți cu mintea echilibrată și cu idei sănătoase. Căutați înțelepciunea cerească și lucrați cu băgare de seamă. Dacă luați poziții extrem de radicale, veți fi îndatorați să vă întoarceți pe cale și atunci oricît ați fi fost de conștiințoși, ați pierdut încrederea în propria voastră judecată sănătoasă și frații noștri și necredincioșii, vor pierde încrederea în voi... Nu este nevoie să intrați în foc, nici în apă, ci, luați calea de mijloc, ferindu-vă de extreme. Nu lăsați să pară că sînteți administratori cu vederi unilaterale, dezechilibrați". (D. H. 182).

Credem că este de la sine înțeles că această moderație recomandată se referă la lucrurile curate și sănătoase, nu la cele dăunătoare. De aceea se cuvine să facem unele precizări.

Din punct de vedere al îngăduințelor alimentare, alimentele se pot împărți în mai multe categorii:

a) Un prim grup îl formează alimentele oprite din motive spirituale. Noțiunea de aliment sau animal curat și necurat, a fost cunoscută de oameni încă de la început. Noe cunoștea bine lucrul acesta, iar contemporanii săi au fost martori la minunea prin care au intrat în corabie nefiind aduse de nimeni, o pereche de animale necurate și șapte perechi de animale curate. Aceasta le-a subliniat încă o dată că Dumnezeu face distincție între ele. Reluat în Leviticul 11 și Deuteronom 14, acest principiu a fost totdeauna respectat de adevărații credincioși ai lui Dumnezeu. În viziunea sa cu privire la întoarcerea și primirea neamurilor, Petru a primit invitația: „Scoală-te, taie și mîncă". Răspunsul său a fost însă prompt și convingător! Niciodată n-am mîncat ceva spurcat sau necurat. Deși vedenia se repetă de trei ori, el nu îndrăznește să treacă la fapt și nici porunca nu insistă, ci îi îndreaptă privirea la schimbarea modului de a privi pe cei neîfăiați împrejur. Că Petru și-a dat seama de semnificația de simbol a acestei vedenii, o constatăm din nedumerirea sa: „Pe cînd Petru nu știa ce să creadă despre înțelesul vedeniei pe care o avusese, iată că oamenii trimisi de Corneliu, întrebînd de casa lui Simon, au statut la poartă și au întreat cu glas tare dacă Simon zis și Petru găzduiește acolo" Fapte 10, 17-18. Faptul că Petru nu a dat altă interpretare acestei vedenii, rezultă și din justificarea pe care o aduce înaintea fraților din Ierusalim cînd, relătîndu-le cele descoperite și cele petrecute la casa lui Corneliu, zice: „Deci dacă Dumnezeu le-a dat același dar ca și nouă care am crezut în Domnul Isus Hristos, cine eram eu ca să mă împotrivesc lui Dumnezeu?" Fapte 11, 17. La aceeași concluzie au ajuns în cele din urmă întreaga obște a Bisericii. „După ce au auzit aceste lucruri, s-au potolit, au slăvit pe Dumnezeu și au zis: 'Dumnezeu a dat deci și Neamurilor pocăința, ca să aibă viață'" (v. 18). Rezultă clar că Petru ca și întreaga Biserică din Ierusalim, nu și-au schimbat cu nimic poziția față de principiul biblic de diferențiere a animalelor curate și necurate după această vedenie, și deci Petru de aici înainte „nu a tăiat și a mîncat" tot soiul de animale pe care le-a văzut în viziune.

Desigur, există motive igienico-sanitare pentru care nu trebuie să consumăm asemenea alimente, dar acestea n-au fost întotdeauna cunoscute. Chiar și

astăzi este greu de argumentat de ce carnea de găină este superioară celei de cal, iepure sau alte păsări necomestibile în regiunile noastre. De aceea argumentul suprem rămâne interdicția biblică pentru motive cunoscute de Dumnezeu și care se dovedesc sănătoase și urmate de binecuvântări. „Să nu mîncați din carnea lor și să nu vă atingeți de trupurile lor moarte; să le priviți ca necurate” Lev. 11. 8. Iar noi, nu trecem peste „ce este scris” 1 Cor. 4, 6.

b) Un al doilea grup de alimente și băuturi sînt acelea împotriva cărora există argumente atât științifice cît și biblice. Unanim se recunoaște că alcoolul, tutunul, cafeaua sau ceaiul rusec sau chinezesc, sînt dăunătoare organismului, că organismul nu are nevoie de asemenea droguri în nici o cantitate și că utilizarea lor timp îndelungat duce la consecințe sigure. Consecințele morale, sanitare sau sociale atît de importante, determină crearea unui front de luptă comun împotriva lor. Și totuși nu în toate cazurile atitudinea este identică. În timp ce unii manifestă atitudine tolerantă, recomandînd chiar moderația, atitudinea Bisericii este radicală. Ambiguitatea unor nu are un temelie științific obiectiv, ci mai degrabă este vorba de oameni care ei înșiși sînt victime ale acestor vicii. Încă din 1848, sora E. G. White a primit descoperiri importante cu privire la efectele dăunătoare ale consumului de tutun, ceai și cafea, iar în 1850, cu privire la carnea de porc. Dacă avem în vedere că în acea perioadă asemenea lucruri erau recomandate cu căldură ca remedii pentru vindecarea bolilor și că această poziție venea în contradicție cu vederile științei acelor vremuri, dar care se confirmă pe deplin în zilele noastre, ne putem da seama, o dată în plus, că poziția Bisericii noastre este de inspirație divină și trebuie privită ca atare.

Măsura biblică pentru asemenea băuturi este fără echivoc. „Nu te uita la vin cînd curge roșu și face mărgăritare în pahar; el alunecă ușor, dar pe urmă ca un șarpe mușcă și înțeapă ca un basilic” Prov. 23, 31, 32. „De ce cîntărești argint pentru un lucru care nu hrănește. De ce vă dați cîștigul muncii pentru ceva care nu satură? Ascultați-Mă dar, și veți mînca ce este bun și sufletul vostru se va desfăta cu bucate gustoase” Is. 55, 2. „Singura cale sigură”, — zice serva Domnului, — „este de a nu atinge, a nu gusta, a nu lua ceai, cafea, vin, tutun, opiu sau băuturi alcoolice. Oamenii din generația aceasta au o îndoită nevoie față de generațiile de mai înainte de a chema în ajutorul lor puterea voinei, impuțernicită de harul lui Dumnezeu, pentru a se împotrivi ispitelor lui Satana și de a rezista celor mai slabe împliniri a cerințelor apetitului stricat” (D. H. 376). „Tot felul de boli și suferințe au fost atrase asupra oamenilor din cauza folosirii ceaiului, cafelei și a narcoticelor, opiu și tutunul. Deprinderile acestea dăunătoare trebuie să fie părăsite, dar nu numai una, ci toate deoarece toate strică și ruinează puterile fizice, mintale și morale. Ele trebuie să fie părăsite din motive de sănătate” (idem 371). „Trebuie să se arate oamenilor că o bună cumpătare a puterilor mintale și morale depinde în mare măsură de bunăstarea corpului. Orice narcotic și orice stimulent nenatural, care slăbește și înjosește natura fizică tînde să scadă tăria puterilor intelectuale și morale. Necumpătarea stă la temelia decăderii morale a lumii. Lăsîndu-se în voia unui apetit stricat, omul pierde puterea de a se împotrivi ispitei. Reformatorii în ce privește temperanța, au de făcut o lucrare în a educa pe oameni în privința aceasta. Învățați-i că sănătatea, caracterul și viața liniștită sînt primejduite de stimulenti care biciuiesc puterile istovite la o lucrare nenaturală, spasmodică. În ce privește ceaiul, cafeaua, tutunul și buăturile alcoolice, singurul mijloc sigur de purtare față de ele, este de a nu le atinge, a nu le gusta și a nu umbla cu ele. Tendința ceaiului, cafelei și a altor băuturi asemănătoare este ca și a băuturilor spirtoase și a tutunului, și în unele cazuri este tot atît de greu de a înfrînge obiceiul acesta cum este pentru un bețiv de a se lăsa de băuturile îmbățătoare. Acela care încearcă să părăsească acești stimulenti, pentru un

timp vor simți o lipsă și vor suferi fără de ele. Dar prin stăruință vor birui dorința aceasta și nu vor mai simți lipsa. Natura va avea nevoie de un timp oarecare pentru a se reface în urma abuzului ce a suferit, dar dați-i prilej și ea din nou își va aduna puterile și va face lucrarea ei în chip nobil și bine” (idem 378).

„Unii cred că nu se pot schimba, că își vor ruina sănătatea dacă ar încerca să se lase de ceai, tutun și de carne. Aceasta este o sugestie de la Satana. Însăși excitantele acestea dăunătoare subminează în chip sigur corpul și-l pregătesc pentru boli grave prin slăbirea mecanismelor fine ale naturii și prin distrugerea fortificațiilor ridicate împotriva bolii și stricăciunii timpurii” (idem 379).

„Băutul cumpătat este școala în care oamenii sînt educați pentru a ajunge bețivi de meserie. În așa fel îndepărtează Satana pe om de la fortărețele temperanței (cumpătării), așa de insidios lucrează vinul și cidrul (vinul de mere), cele inofensive asupra poftei de a bea, încît omul ajunge pe calea beției, fără ca măcar să-și dea seama cînd s-a ajuns acolo. Pofta după substanțe excitante se cultivă; sistemul nervos este tulburat; Satana păstrează mintea într-o stare de febră neliniștită și biata victimă se crede în deplină siguranță, merge înainte pînă ce orice piedică este dată la o parte, pînă ce se sacrifică orice principiu bun... Unii oameni nu sînt niciodată beți, dar sînt totdeauna sub influența vinului și cidrului fermentat. Sînt zvăpăiați, dezechilibrați la minte, nu chiar în stare de delir, dar într-o stare tot atît de rea, deoarece forțele cele mai nobile ale minții, toate sînt pervertite” (idem 381).

„Asemenea produse nu trebuie păstrate la îndemînă. „Persoanele care au moștenit pofta două stimulenți nenaturali, în nici un caz n-ar trebui să aibă la îndemînă sau să poată vedea vin, bere sau cidru deoarece acestea le stau meru în față ca ispită” (idem 383).

NU SE COMERCIALIZEAZĂ

„Fu nu pot pricepe cum se poate ca avînd lumina Legii lui Dumnezeu, creștinii să se apuce de cultivarea de hamel... sau de fabricarea vinului și cidrului pentru a face negustorie. Toate acestea ar putea fi folosite bine și ar fi o binecuvîntare, sau ar putea să fie rău folosite și să ajungă o ispită și un blestem. Cidrul și vinul ar putea fi pregătite prin fierbere cînd este proaspăt și să fie păstrate dulci multă vreme; iar dacă este folosit așa, nefermentat, nu va detronea puterea omului de judecată” (idem 380).

„Să nu se servească nici ceai, nici cafea. Cereale caramelizate pregătite cît mai plăcut cu putință să fie servite în locul acestor băuturi nimicitoare de sănătate” (idem 379).

„Mustul curat de struguri, nefermentat, este o băutură igienică” (idem 384).

„Dați fructelor loc de frunte la masa voastră, ca mai ales ele să alcătuiască lista de bucate. Must de fructe cu piine, este ceva foarte plăcut. Fructele bune, coapte și sănătoase, sînt ceva de care trebuie să mulțumim lui Dumnezeu, pentru că sînt binefăcătoare pentru sănătate” (idem 384).

POZIȚIA DE PRINCIPIU

„Noi, în totalitatea credințelor noastre, ne declarăm că sîntem pentru reforma sanitară, că sîntem purtători de lumină în lume, străjeri credințelor ai lui Dumnezeu, apărînd toate căile prin care Satana ar putea să vină înăuntrul cu ispitele lui pentru a perverti apetitul. Pilda și influența noastră să fie o putere care să sprijine reforma sanitară. Trebuie să ne abținem de la orice obicei care ar tocî conștiința sau ar incuraja ispită. Să nu deschidem nici o ușă pe care Satana să poată intra la mintea vreunui om făcut după chipul lui Dumnezeu” (idem 382).

Dr. Ene Paulin

Conferințele pastorale din trim. IV/1985

Între 4 și 7 noiembrie a.c. s-au desfășurat la sedile celor patru Conferințe, lucrările conferințelor pastorale pe trimestrul IV/1985 la care au participat un număr de 577 pastori și prezbiteri ai bisericii noastre.

Referatul social prezentat la toate cele patru centre a avut următorul subiect: „Conținutul și direcțiile fundamentale ale politicii externe a Republicii Socialiste România; contribuția României la rezolvarea marilor probleme ale vieții contemporane”, iar cel teologic: „Aspectul teologic al dublei naturi a Domnului Hristos”.

Din prezentările introductive ce au fost făcute reținem sublinierea de seamă, anume că problematica pusă în dezbatere în fața reprezentanților bisericii cu aceste ocazii, atât a referatului social cât și a celui teologic, este necesar să fie bine cunoscută fiecărui participant, întrucât de această cunoaștere depinde în mare măsură succesul activității de pastorație, cât și mersul ascendent al întregii biserici.

Astfel, dintre cele 68 de luări la cuvânt, punctăm următoarele:

„Pe noi ne interesează foarte mult — spuneva printre altele pastorul Vulvară Ioan din Baia Mare — principiile de politică externă ale României și le prețuim. În vizita mea făcută recent în statul Israel, am fost bine primit și tratat și aceasta datorită politicii înțelepte a Domnului Nicolae Ceaușescu, președintele țării. Am întâlnit și alte grupe de excursioniști în localitățile vizitate și cînd au aflat că sînt din România toți au avut cuvinte de apreciere cu privire la politica statului nostru”.

Fr. Ionescu Mihai, pastor-pensionar și prezbiter al comunității Pucioasa spunea: „Mulțumesc zilnic lui Dumnezeu pentru că există încă liniște în țară și pace în lume. Problema păcii o privim sub aspect social dar și sub aspect teologic. Ca indivizi, mai întîi noi membrii bisericii A.Z.S. trebuie să fim niște oameni ai păcii și acțiunile noastre, ale Cultului nostru, reprezintă această pozitie. Ne unim deci cu toți oamenii de bine, alături de întregul nostru popor și susținem pe cel ce poartă cu demnitate acest mesaj în patria noastră și peste hotarele ei, pe președintele României Socialiste, dl. Nicolae Ceaușescu.

„Transformarea zonei balcanice într-o zonă fără arme — sublinia fr. Naay Ioan prezbiter al com. Gherla, jud. Cluj — este un ideal frumos și eu cred că astfel de zone se pot înmulți pe pămînt. Dar să nu uităm că dacă războiul pornește din inimă, tot de acolo trebuie să

înceapă și lucrarea păcii. Soluționarea problemelor pe calea tratativelor este un lucru minunat și Sfînta Scriptură ne învață aceasta”.

„Aspectul teologic al dublei naturi a Domnului Hristos, referatul teologic — accentua pastorul Iacob Stelian din Vatra Dornei — ne-a adus stabiliri importante în ce privește cea de a doua persoană a Dumnezeirii. În această problemă nu am remarcat deosebiri de păreri în rîndurile noastre nici curente dizidente. Este însă un lucru vrednic de admirat faptul că s-a pus în discuție în special aspectul teologic al dublei naturi, cel puțin pentru noi cei mai tineri, deoarece cu cît ne înmulțim cunoștințele în această direcție cu atît mai mult depinde interiorizarea acestei Persoane divine în ființa umană cît și realizarea chipului divin în ființa umană”. Iar fr. Simeon Ioan, prezbiter al comunității Luduș spunea: „Referatul prezentat, cel puțin pentru mine a fost extrem de edificator. De multe ori meditez la dubla natură — umană și divină — a Mîntuitorului și tot de atîtea ori sufletul îmi este înălțat spiritual. Departe de a mă poticni în vreun amănunt, constat că studiul acestei

probleme mă întărește tot mai mult. Și de data aceasta, cu precizările și definițiile auzite mă simt întărit”.

Și de data aceasta a fost o constatare unanimă — referatele au fost salutate cu aprecieri de bun venit și importanță, iar lucrările conferinței pastorale pe trim. IV/1985 s-au desfășurat într-o atmosferă bună, salutară, de liniște și armonie, participanții manifestînd un profund interes în cunoașterea și aprecierea atît a principiilor, politicii țării noastre cît și a doctriinelor advente. Un pastor pensionar din mijlocul nostru spunea cu desulăz elocvență: „Ca pastori și prezbiteri ai bisericii A.Z.S. considerăm că este bine și spre marea noastră folos să cunoaștem responsabilitățile celor ce țin în mîinile lor destinele popoarelor. Ca oameni ai credinței găsim că este necesar să susținem în rugăciunile noastre toate eforturile pentru pace și să lucrăm în privința aceasta aducîndu-ne un prețios aport. Ambele referate ne-au actualizat și ne-au edificat. Dorim să urcăm mai sus și tot mai sus!”

Redacția

REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI

Un nou obiectiv

Complexul hidrotehnic și energetic Cerna-Motru-Tismana și-a întregit capacitatea cu un nou obiectiv. Este vorba de o microhidrocentrală amplasată în aval de uzina hidroelectrică Tismana, cu puterea instalată de 1500 kw. Unitatea, care a și produs și furnizat primii 30.000 kwh energie electrică, exploatează eficient cursurile de apă înmănușiate în amintitul complex.

Linie mecanizată de sudat carcasa de motoare electrice

Institutul de sudură și încercări de materiale Timișoara, împreună cu întreprinderea „Electrotimis”, a realizat o linie mecanizată de sudat carcasa de motoare electrice. Aceasta asigură efectuarea de operații de sudare în flux continuu, determinînd o substanțială creștere a productivității muncii și un consum redus de energie electrică pe unitatea de produs.

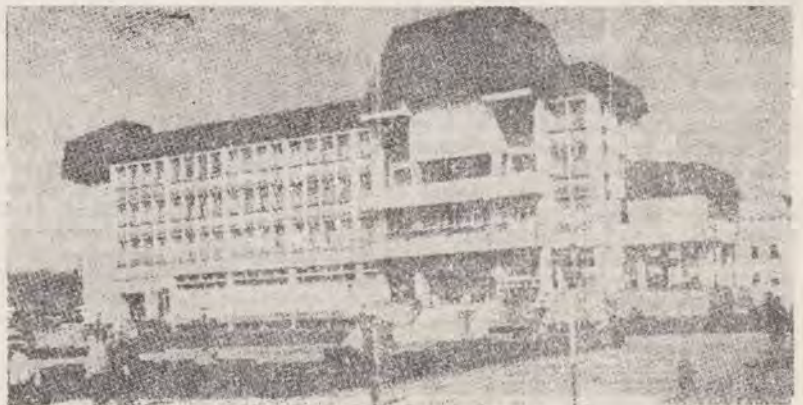
Instalația „Trion”

O creație științifico-tehnică la nivel mondial este instalația de tratament termic cu plasmă „Trion” concepută și realizată la I.C.S.I.T.-P.S.C. și I.C.P. din Capitală. Instalația are o putere de 150 km cu dimensiuni deosebite de 600 × 1800 mm. Ea realizează o grosime a stratului metalic durificat de 0,5 mm., mărind rezistența la uzură și oboseală a pieselor de două ori față de procedeele obișnuite.

Construcția de motoare

O realizare științifico-tehnică românească de înalt prestigiu internațional o constituie construcția de motoare electrice „pas cu pas”, precum și dispozitivele de alimentare și comandă ale acestora. Asemenea piese, contribuții ale gândirii ingenieriei românești la progresul tehnicii, sînt concepute de către cadre didactice ale Facultății de Electrotehnică a Institutului Politehnic din Cluj-Napoca.

Redacția

Imagine din orașul Medias

Să ne oprim puțin ca să meditam la contrastul uimitor care există între felul cum s-au purtat oamenii cu Isus, Fiul lui Dumnezeu, când Acesta S-a predat de bună voie în mâna lor și felul, cum tratează Dumnezeu pe oamenii care I se predau Lui.

Primul contrast îl întâlnim chiar la venirea Domnului Isus în lumea noastră. Despre acest eveniment citim :

„A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit“. Ioan 1,11.

Cît de semnificative sînt cuvintele evanghelistului Luca în descrierea locului, unde S-a născut Isus. „Pe cînd erau ei acolo, s-a împlinit vremea, cînd trebuia să nască Maria. Și a născut pe Fiul ei cel întâi născut, L-a înfășat în scutece și L-a culcat într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu era loc pentru ei“. Luca 2,6—7.

Subliniem aceste ultime cuvinte ca să arătăm cum au primit oamenii pe Fiul lui Dumnezeu, care a coborît de pe tronul Universului, să ne aducă minuirea. Așadar pentru Răscumpărătorul nostru iubit nu s-a găsit loc în casa de poposire și astfel a fost nevoie să Se nască într-un staul, în mijlocul unor vite. Și acum să ne gândim la ceea ce face Isus pentru cei ce vin la El și I se predau Lui cu tot ce sînt și tot ce au. Isus le dă făgăduința din Ioan 14,2—3 ; „În casa Tatălui Meu sînt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc. Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, pentru ca acolo unde sînt Eu, să fiți și voi“.

Pentru Isus cerul nu este un loc de fericire deplină fără noi. El așteaptă cu mult dor clipa fericită, cînd ne va putea adresa acele cuvinte, pline de iubire : „Veniți, binecuvîntații Tatălui Meu de moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii“. Mat. 25,34.

Privind în acest viitor apropiat, putem cînta cu deplină încredere imnul cel frumos.

„Ne așteaptă un cămin strălucit, / În credință și acum îl vedeți. / Un cămin de Isus pregăti, / Luminos, fericit și măreț. / Mult timp nu va mai fi pin-ce Tatăl ne adună pe toți, / Atunci va răsări soarele mult doritei dreptăți“.

Iată deci primul contrast între felul cum au primit oamenii pe Isus și cum Se pregătește Isus să ne primească pe noi.

Să meditam apoi la viața plină de primejdii pe care a trăit-o Isus între oameni, pe care a vrut să-i facă fericiți.

Abia S-a născut pruncul Isus în Betleem și împăratul Irod a și hotărît să-l omoare. Numai datorită ocrotirii Tatălui Său cerese a scăpa Noul-Născut de o moarte prematură. În cursul vieții Sale pămîntești Isus a fost urmărit pas cu pas de dușmanii Săi, care

doreau să-I curme viața înainte de timp. Amintim aici numai două din aceste primejdii de moarte, prin care a trecut.

Prima este amintită în legătură cu vizita lui Isus în sinagoga din Nazaret. Către sfîrșitul discuției Sale cu iudeii din sinagogă citim : „Toți cei din sinagogă, cînd au auzit aceste lucruri, s-au umplut de minie. Și s-au sculat, L-au scos afară din cetate și L-au dus pînă în sprinceană muntelui, pe care este zidită cetatea lor, ca să-l arunce jos în prăpastie. Dar Isus a trecut prin mijlocul lor și a plecat de acolo“. Luca 4, 28—30.

Iar a doua ocazie de a-l omori este amintită în Ioan 8, 58—59. Aici Isus a vorbit despre preexistența Sa, făcînd aluzie la caracterul Său divin. Spre sfîrșitul discuției Sale cu iudeii, Isus le-a zis : „Adevărat vă spun, că mai înainte ca să se fi născut Avraam, sînt Eu“. La auzul acestor cuvinte, au luat pietre, ca să arunce în El. Dar Isus S-a ascuns și a ieșit din Templu, trecînd prin mijlocul lor. Și așa a plecat din Templu. Ioan 8, 58—59.

În schimb noi — care trăim pe un pămînt, plin de primejdii — avem asigurarea din partea lui Dumnezeu, că ne va ocroti și ne va izbăvi din orice primejdie. Ce minunată este făgăduința divină din Ps. 91, 11—12 : „El va porunci ingerilor Săi să te păzească în toate căile tale, și ei te vor duce pe mîini, ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vreo piatră“.

Noi ne bucurăm așadar de faptul, că stăm sub ocrotirea Celui Prea Înalt și ne odîhnim la umbra Celui Atotputernic. În fiecare seară putem spune împreună cu Psalmistul : „Eu mă culc și adorm în pace, căci numai Tu, Doamne, îmi dai liniște deplină în locuința mea !“. Ps. 4, 8.

Aceste contraste sînt cu atît mai pregnante, cu cît ne apropiem de încheierea vieții pămîntești a lui Isus, în mijlocul oamenilor.

Iată-l pe Mintuitorul nostru iubit în grădina Ghet-simani !

După ce a trecut prin acea luptă grozavă, care L-a făcut să sufere agonia morții a doua, Isus Se ridică de pe pămînt, unde a stat prosternut, și Se îndreaptă spre ieșirea din grădină. Aici este întîmpinat de Iuda, care conduce ceata ostașilor și apozilor, care au venit să-l aresteze. Vorbînd despre cele ce se vor întîmpla, Isus a prevenit pe ucenicii Lui, spunîndu-le : „Iată că ne suim la Ierusalim și Fiul omului va fi dat în mîinile preoților celor mai de seamă și cărturarilor. Ei Îl vor osîdi la moarte și-l vor da în mîinile Neamurilor, ca să-l batjocorească, să-l bată și să-l răstignească“. Mat. 20, 18—19.

Și exact așa s-a și întîmplat. Isus S-a predat de bună voie în mina dușmanilor Săi, care L-au arestat și L-au legat.

Așa au tratat oamenii pe Isus, după ce a intrat în mîinile lor. În primul rînd au legat mîinile Lui, care se întinseseră de atîtea ori, ca să binecuvînteze pe copiii lor și să le vindece bolnavii.

Isus, descriînd starea omului păcătos spune : „Adevărat, adevărat, vă spun, că oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului“. Ioan 8, 34. Eliberarea din legăturile păcatului, izbăvirea din această sclavie înjositoare nu se face decît pe o singură cale, aceea arătată de Mintuitorul : „Așadar, dacă Fiul vă va face liberi, liberi veți fi într-adevăr“. Ioan 8, 36 (trd. G. Galaction).

Oricît de tari ar fi cătușele, cu care ne-a legat vrăjmașul sufletelor, Isus vestește robilor eliberarea

lor din captivitate, desfăcând legăturile lor și deschizând în fața lor calea spre adevărata libertate. Așa tratează Dumnezeu pe omul care se predă lui, izbăvindu-l în final din prisoarea păcatului.

Profetul Isaia prezintă pe Domnul Isus ca „om al durerii și obișnuit cu suferința“. Și în cadrul acestei prezentări citim mai departe: „El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui sintem tămăduiți“. Is. 53, 5.

Împlinirea acestei profeții o descrie serva Domnului într-un mod impresionant în cartea Hristos, Lumina Lumii :

„Isus a fost luat așa cum era, sfârșit de oboseală și acoperit de răni și bătut în fața multimei. Ostașii L-au dus apoi în curte și au adunat toată ceata ostașilor. L-au îmbrăcat cu o haină de purpură, au împletit o cunună de spini, și I-au pus-o pe cap. Apoi au început să-l batjocorească : „Plecăciune, împăratul iudeilor !“ Și îl scuipau, ingenunchiau și I se închinau. Citeodată o mină ticăloasă smulgea trestia ce-I fusese pusă în mină și lovea în cununa de pe fruntea Lui, făcând spinii să intre adinc în temple, adunând picături de sînge pe fața și pe barba Lui.

„Minunează-te cerule și rămi încremenit pămîntule ! Ia-ți pe apăsători și pe apăsător ! O ceată turbată înconjoară pe Mintuitorul. Batjocurile și insultele sint amestecate cu injurături pline de hula. Nașterea Lui și viața Lui umilă sint discutate de gloată nesimțitoare. Susținerea Lui că este Fiul lui Dumnezeu este luată în ris și gluma josnică și murdară trece din gură în gură.

„Salana conducea gloată sălbatică în reaua ei purtare față de Mintuitorul. Planul lui era să-L provoace a Se răzbuna singur, dacă ar fi fost cu puțință, sau să-L determine să facă o minune, ca să Se salveze și în felul acesta să strice Planul Mintuirii. O singură pată asupra vieții Lui ca om, o singură greșală, făcută de natura Lui omenească în suportarea grozavelor încercări și Mielul lui Dumnezeu ar fi fost o jertfă nedesăvirșită, iar mîntuirea neamului omenească ar fi fost pierdută. Dar Acela, care la o chemare ar fi fost în stare să aducă oastea cerească în ajutorul Său — Acela care prin străfulgerarea dumnezeirii Sale ar fi fost în stare să izgonească îngrozita gloată care-I stătea în față, S-a supus cu o liniște desăvirșită la cele mai josnice insulte și batjocuri“. (H.L.L. 624).

Așa s-au purtat oamenii cu Isus, Fiul lui Dumnezeu, cînd Acesta a fost în mîinile lor !

Și acum să vedem cum Se poartă Dumnezeu cu omul, care se predă Lui. Profetul Isaia descrie bucuria cea mare a credinciosului care s-a consacrat Domnului și a făcut una din cele mai minunate experiențe din viața sa de credință. El exclamă plin de fericire : „Mă bucur în Domnul, și sufletul meu este plin de veselie în Dumnezeu meu, căci m-a îmbrăcat cu hainele mîntuirii, m-a acoperit cu mantaua izbăvirii, ca pe un mire, împodobit cu o cunună împărătească“. Is. 61, 10.

Ce contrast mare ! Isus îmbrăcat de oameni cu o haină de batjocură, iar omul îmbrăcat de Dumnezeu cu haina mîntuirii. Isus încoronat cu o cunună de spini, omul încununat cu o cunună împărătească.

Toate acestea ne arată clar ce influență teribilă exercită păcatul asupra omului, înjosindu-l în așa măsură, încît îl transformă într-o uneală servilă a vrăjmașului, care-l folosește să-și împlinească planurile sale diabolice.

Pe de altă parte ne putem da seama de iubirea minunată a lui Dumnezeu, care ne eliberează de sclavia păcatului și ne încununază cu slavă și cu cinste (Ps. 8, 5).

Și acum am ajuns la ultimul act al acestei drame, care a fost urmărită de cerul întreg cu cel mai viu interes. Sfînta Scriptură relatează acest fapt prin cuvintele următoare : „Isus, ducîndu-și crucea, a ajuns la locul, zis al Căpătîinii care în evreiesc se cheamă Golgota. Acolo a fost răstignit“ (Ioan 19, 17—18).

Cu mult timp înainte de răstignirea Sa, Isus a declarat : „După ce voi fi înălțat de pe pămînt, voi

atrage la Mine pe toți oamenii“. Ioan 12, 32. Oare în ce stă puterea de atracție a Celui Răstignit ?...

Răspunsul îl găsim tot în cartea Hristos, Lumina Lumii, p. 532. „Aceasta este criza lumii. Dacă Eu devin ispășire pentru păcatele oamenilor, lumea va fi luminată și înălțată. Stăpînirea lui Satana asupra oamenilor va fi zdrobită. Chipul stricăț al lui Dumnezeu va fi refăcut în oameni și o familie de sfinți credincioși va moșteni în cele din urmă căminul cerească. Acestea sint urmările morții lui Hristos. Mintuitorul era adîncit în contemplarea scenei de triumf, adusă în fața lui. El vedea crucea, cruda și înjositoare cruce, cu toate grozăviile ei, strălucind de slavă“.

Această slavă a crucii ne atrage și pe noi, după cum a atras pe îngerii din cer, care au venit să adore pe Fiul lui Dumnezeu, care a descoperit pe cruce caracterul Tatălui Său în toate frumusețea Lui. Astfel crucea a devenit tronul, pe care a fost înălțat Isus de unde El exercită puterea minunată a atracției Sale, cîștigînd de-a lungul veacurilor milioane de suflete, care au aflat în jertfa Sa ispășitoare izvorul mîntuirii lor.

În timp ce oamenii au trimis pe Isus la cruce, tîntuindu-L pe lemnul ocării, Dumnezeu — Dumnezeu — în iubirea Sa nemăsurată — ne arată drumul spre cel mai înalt loc din Univers — spre tronul, care așteaptă pe biruitorul asupra păcatului.

Coroana făgăduințelor din Biblie o găsim în Apoc. 3, 21 : „Celui ce va birui îi voi da să șadă împreună cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie“.

„Dumnezeu Se oferă să te primească, ca pe copilul Său și să te facă un membru al familiei cerești, fiu al Împărăției Cerurilor pe baza condiției să ieși din lume și să te desparți de ea, și să nu te atingi de nici un lucru necurat. Împăratul cerului vrea ca tu să pozezi și să te bucuri de tot ce poate înobilă, dezvolta și înălța ființa și să te pregătească, ca să lozuiești cu El totdeauna, măsurînd existența ta cu viața lui Dumnezeu ! Ce perspectivă îți oferă viața viitoare ! Ce fărmece posedă ea ! Cîț de mare, adîncă și nemărginită este iubirea lui Dumnezeu arătată și dovedită față de om /“ (M. 3, p. 458).

Spre încheierea acestui studiu despre contrastul dintre purtarea omului față de Dumnezeu pe de o parte și felul cum Se poartă Dumnezeu cu omul, pe de alta, să ne aducem aminte de următorul citat al inspirației :

„Hristos a suferit, cum merităm noi să suferim, ca să putem fi tratați cum se cuvenea Lui. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El n-a contribuit cu nimic, ca noi să putem fi îndreptățiți prin meritele Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic... El a suferit moartea noastră, ca noi să primim viața Lui. Prin rănilor Lui sintem vindecați.“

G. Proksch
pastor-pensionar

care învățătorul ne-a poruncit să le îndeplinim" (40,2—4).¹¹ Manifestând un respect așa de profund și un așa atașament pentru scrierile religioase iudaice, Clement cu greu va îngădui o rupere radicală de instituțiile iudaice ca Sabatul și adoptarea unei noi zile de închinare cu noi și definite motivări teologice.

Pe de altă parte, câteva decade mai târziu găsim în Ignatius, Barnabas și Justin nu numai o atitudine împotrivoitoare față de instituțiile iudaice, ci și primele referiri timide la înviere, care este prezentată ca un adaus sau ca un motiv secundar pentru păzirea duminicii.¹²

Rolul secundar al învierii în izvoarele primare este recunoscut chiar de savanți care apără influența ei asupra originii duminicii. C. S. Mosna notează de exemplu, că în timp ce în secolul al patrulea părinții bisericii au stabilit „o legătură explicită” între înviere și păzirea duminicii, „în primele trei veacuri amintirea învierii era foarte rar menționată.”¹³

Note

¹ C. S. Mosna, *Storia della domenica*, p. 44; cf. p. 15, 20, 25, 27 f, 51 f, 54 f, 77 f, 88; P. Massai, *La Domenica*, p. 43 declară categoric: „Învierea este singura explicație plauzibilă pentru originea duminicii”; P. K. Jewett, *Lord's Day* p. 57; „S-ar putea pune întrebarea pe bună dreptate, care a fost în mod precis motivul ce a determinat biserica iudaică prănară să stabilească un timp regulat de întâlnire laolaltă în ziua de duminică? Așa cum am observat mai înainte, acest lucru trebuie să a avut ceva de-a face cu învierea care, în conformitate cu mărturia unanimă a Evangheliilor, a avut loc în prima zi a săptămînii”; F. A. Regan, *Dies Domenica*, p. 191: „Din studiul textului de mai sus, cineva poate trage pe bună dreptate concluzia că în timpul primelor zile ale bisericii, n-a existat decît o singură sărbătoare liturgică și această sărbătoare era comemorarea săptămînală a învierii lui Hristos”; cf. Josef A. Jungmann, *The Early Liturgy to the Time of Gregory the Great*, 1959, p. 19—21; de asemenea, *The Mass of the Roman Rite, Its Origin and Development* 1951, I, p. 15; Bishop Cassien, „Le Jour du Seigneur dans le Nouveau Testament”. *Le Dimanche*, Lex Orandi 39, 1965, p. 30; Y. B. Tremel, „Du Sabbat au Jour de Seigneur”, *Lumière et Vie* (1962); 44f.

² J. Daniélou, *Bible and Liturgy*, p. 243; mai la început el scria: „Ziua Domnului este o instituție pur creștină; originea ei trebuie căutată numai în faptul învierii lui Hristos în ziua ce a urmat Sabatului” (id. p. 242; cf. p. 222).

³ Învierea lui Hristos este prezentată în Noul Testament, ca esență a vestirii apostolice, a credinței și speranței Faptele 1, 22; 2, 31; 3, 75; 4, 2, 10, 33; 5, 30; 10, 40; 13, 33—37; 17, 18, 32; 24, 15, 21; 26, 8; 1 Cor. 15, 11—21; Rom. 10, 9; 1, 1—4; 8, 31—34; 14, 9; 1 Tes. 1, 9—10.

⁴ H. Riesenfeld, „The Sabbath and the Lord's Day”, „The Gospel Tradition; Essays by H. Riesenfeld 1970, p. 124.

⁵ H. Riesenfeld, „Sabbat et Jour du Seigneur”, în A. J. B. Higgins, et. N. T. Essays; *Studies in Memory of T. W. Manson* 1959, p. 212.

⁶ S. V. McCasland, „The Origin of the Lord's Day”, *J. B. L.* 19 (1930), 69; P. Cotton, *From Sabbath to Sunday*, 1933, p. 79, afirmă: „Nu este nimic în ideea învierii care în mod necesar să dea loc la păzirea duminicii ca o zi de închinare”. C. W. Dugmore, „Lord's Day and Easter”, *Neotestamentica et Patristica in honorem sexagenarii O. Cullmann*, 1962, p. 273, ridică următoarea problemă: „Sintem noi oare drepti atunci cînd spunem că Duminica a fost pretutindeni observată de către creștini începînd din timpul apostolilor, ca fiind ocazia principală de rugăciune publică, sau ea a fost o zi în care se celebra euharistia săptămînală de la început?” Răspunsul Său este acela că celebrarea învierii a fost la origine un eveniment anual și nicidecum săptămînal. El susținea de asemenea că „pînă pe la 1520 d. Hr. nu găsim nici o referință clară și fără greș cu privire la o întâlnire ce se ținea în mod regulat de către creștini pentru a se ruga, inclusiv Euharistia, în ziua Soarelui (Justin, *I. Apology* 67)” (idem, p. 280).

⁷ cf. Joseph A. Jungmann, *The Early Liturgy*, 1959, p. 21; W. Rordorf, *Sunday*, p. 221; „Noi avem deci toate motivele pentru a accepta faptul că există o legătură organică între kuriaké hémera și kuriakon deipnon. Este posiibil ca întreaga zi în care această „Cină a Domnului” a avut loc să primească denumirea de „ziua Domnului”. Dacă așa stau lucrurile (și această concluzie este aproape irezistibilă) atunci putem să afirmăm că „Cina Domnului” servită de Pavel a fost celebrată duminică, deoarece duminică n-ar fi primit denumirea de „Ziua Domnului”. Rordorf se străduiește să reducă chiar și referirea la „fiecare zi — kath'hemeran — sau zilnica frîngere a pîinii

din Fapte 2, 46, la o celebrare ce avea loc duminică seara (idem, p. 225—228). El își bazează poziția pe trei argumente de seamă: 1. În textul apusean expresia „în fiecare zi” din Fapte 2,46, se află în vers. 45, îngăduind astfel o interpretare diferită. 2. Întîlnirea laolaltă a creștinilor pentru masă și rugăciune”. 3. Ar fi fost imposibil pentru comunitate să se adune „în totalitatea ei în fiecare seară pentru frîngerea pîinii”, de aceea, „frîngerea pîinii de întreaga comunitate nu avea loc în fiecare zi... ci era celebrată numai duminică seara (idem, p. 227—228). C. S. Mosna, *Storia della domenica*, p. 52, respinge pe bună dreptate interpretările lui Rordorf, afirmînd că „nu există nici o dovadă în faptele 2, 42—46 și 1 Cor. 11, 26f care să arate că în comunitatea primară exista deja practica celebrării săptămînale a Euharistiei... și chiar mai mult și anume că aceasta a avut loc duminică noaptea”. O. Betz, în recenzia sa asupra cărții lui Rordorf (*J. B. L.* 1964: 81—83) atacă vehement su-blinierea autorului cu referire la Euharistia de duminică seara. R. B. Racham, *Faptele Apostolilor* 1957, M. 38, subliniază faptul că Fapte 2, 42—46 reprezintă masa luată în comun de către o comunitate și nu Sfînta Cină. J. Daniélou, *Nouvelle Histoire de L'Eglise*, 1963, I, p. 42; „Nu este sigur că adunările creștine laolaltă aveau loc totdeauna noaptea. Este foarte posibil ca ele să fi avut loc la ore diferite.

⁸ Aluzia la sacrificiul lui Hristos este clară în redarea sinoptică a evenimentului Sfîntei Cine: Mat. 26, 28; Marcu 14, 22—25; Luca 22, 17—20.

⁹ E. B. Allo, *Première épître aux Corinthiens*, 1934, p. 296, observă îndreptățit următoarele referitor la Sfînta Cină din 1 Cor. 11, 20:

„Ideea suferințelor Domnului Hristos umple întreaga ceremonie euharistică din Epistola către Corinteni... În realitate el este un act care anintește de moartea lui Hristos și nu o simplă întîlnire a credincioșilor în spiritul și spre închinare adresată lui Hristos cel înviat.”

¹⁰ Vezi pag. 90—91.

¹¹ După Evangheliile Sinoptice, ultima Cină a fost celebrată în noaptea în care iudeii mînceau Paștele. (Marcu 14, 12; Mat. 26, 17; Luca 22, 7), în timp ce în conformitate cu cea de a patra Evanghelie iudeii celebrău sărbătoarea

în ziua următoare, în noaptea ce urma crucificării (Ioan 18, 28; 19, 14—31). J. Jeremias, *Die Abendmahlswoorte Jesu*, 1949, p. 34 f, apără cu insistență părerea că ultima Cină a fost celebrată în timpul Paștelui iudaic. Mai târziu s-a sugerat faptul că în timpul lui Hristos exista tradiția a doi Paști: a) Cercul preoților îl țineau la 14 Nisan, o dată derivată din binecunoscutul dar variabilul calendar lunar, și b) Sectele de la Qumran îl păstrau cu regularitate miercuri după vechiul calendar solar de 364 zile susținut în cartea jubileelor. Unii savanți au argumentat cum că aceste sisteme de calendare divergente explică deosebirea în datarea Paștelui dintre Evangheliile Sinoptice și Evanghelia a patra; vezi B. Lohse, *Das Passafest der Quartodecimaner*, 1953; J. Van Goudoever, *Biblical Calendars*, p. 165, 174, 175; W. Rordorf „Zum Ursprung des Osterfestes am Sonntag“, *Theologische Zeitschrift* 18(1962); 167—189; E. Hilgert, „The Jubilee Calendar and the Origin of Sunday Observance“, *Auss* 1 (1963); 44—51; A. Jaubert, *La date de la Cène 1957*. În timp ce existența acestor două sisteme de calendare divergente constituie un fapt bine stabilit, folosirea calendarului solar sectar de către Biserica primară este departe de a fi sigură. Sînt indicii că în Biserica din Ierusalim (vezi pag. 124—150) în primul secol după Hristos se folosea calendarul normativ al templului. De asemenea, nu s-a prezentat pînă acum nici o explicație plauzibilă care să arate cum putea fi păstrat calendarul Jubileelor care venea în conflict cu cel oficial al templului. Este cunoscut faptul că, în calendarul oficial iudaic se intercala o lună, ori de câte ori era necesar, pentru a păstra calendarul în armonie cu anotimpurile, deoarece sărbătorile anuale erau toate legate de anul agricol. Dar cum era calendarul Jubileelor (care era cu o zi și un sfert mai mic) intercalat ca să se armonizeze cu anotimpurile? Nimeni nu știe precis. Teoria că 35 sau 49 de zile erau adăugate la fiecare 28 sau 49 de ani (cf. R. T. Beckwith, „The Modern Attempt to Reconcile the Qumran Calendar with the True Solar Year“, *Revue de Qumran* 7, 27 (Dec. 1970): 379—387) este foarte greu de acceptat deoarece aceasta ar plasa calendarul cu mai multe săptămîni în afara anotimpurilor anului. Rezultatul ar fi acela că Paștele la Qumran nu ar cădea în aceeași săptămîină cu Paștele oficial iudaic. Cum se poate împăca acest lucru cu faptul că păzirea sărbătorilor de către Hristos și Apostolii coincidea, se pare, zilei din calendarul normativ al Templului? Ceva mai mult chiar, de ce ar folosi atunci Evangheliile Sinoptice calendarul sectar de la Qumran? Dar Luca și Marcu n-au scris ei oare — după tradiție — pentru

cei dintre neamuri? Nu era Matei un fost vameș roman? Ce motive ar fi avut ei pentru a folosi un obscur calendar sectar? Conform cu argumentele prezentate de către William Sanford LaSor, *The Dead Sea Scrolls and the New Testament*, 1972, pp. 203—205.

¹² E. Goodspeed, *The Apostolic Fathers*, 1950, p. 286, consideră că fragmentele latine reprezintă o traducere a textului original compus cam pe la anul 100 d. Hr., și textul publicat de către Bryennius reprezintă o dezvoltare a acestui text produsă în jurul anului 150 d. Hr. cu ajutorul unei forme prescurtate din Barnaba. J. Quasten, *Patrology*, 1950, I, pag. 56—57, susține că manualul a fost produs între anii 100 și 150 d. Hr. pentru că natura complexă a rînduiriilor descrise (cum este botezul prin stropire) ar cere un oarecare timp pentru consolidarea lor. Kirsopp Lake, *The Apostolic Fathers*, L. C. L., 1952, I, p. 307, sugerează de asemenea că „învățătura originală“ este probabil de la începutul secolului al doilea. Jean Paul Audet, *La Didache*, *Instructions des Apôtres*, 1958, p. 219, este de părere că Didachiile sînt contemporane cu Evangheliile Sinoptice și astfel trebuie datate între anii 50 și 70 d. Hr.

¹³ E. J. Goodspeed (fn. 12), p. 47.

¹⁴ În capitolul 41 Clement subliniază din nou necesitatea respectării „regulilor rînduite pentru slujba lui“ referindu-se iarăși la scrierile de la templu. „Nu în orice loc, frații mei, trebuie să fie aduse jertfele zilnice sau darurile de bună voie sau jertfele pentru păcat, jertfele pentru călcarea legii, ci numai la Ierusalim; și nici chiar acolo jertfele nu se aduc în orice loc ci numai înaintea altarului“ (v. 2; Kirsopp Lake, fn. 12, p. 79). Referirile la serviciul jertfelor de la sanctuar reflectă nu numai marele respect pe care unii creștini îl aveau față de aceste servicii, ci și continuitatea sacrificiilor, deși într-o formă redusă, după anul 70; cf. K. W. Clark, „Worship in the Jerusalem Temple after A. D. 70“ *NTS* 6 (1959—1960): 269—280; J. R. Brown, *The Temple and Sacrifice in Rabbinic Judaism*, 1963.

¹⁵ Vezi cap. VII unde sînt examinate mărturiile acestor trei Părinți.

¹⁶ C. S. Mosna, *Storia della domenica*, p. 357; W. Rordorf, *Sabat*, p. XVI, în ciuda strădaniei lui de a apăra o teză opusă, admite totuși: „noi putem arăta cu bune motive că justificarea păzirii duminicii pe baza învierii lui Isus, nu apare decît în secolul al doilea și chiar și atunci într-un mod foarte timid.“

— DESĂVÎRȘIREA — este ea oare posibilă ?

(urmare din pag. a 5-a)

bogățiile Sale... El S-a umilit pe Sine ajungînd asemenea nouă, pentru ca să ne poată înălța la ceruri... noi nu putem să fim egali cu El“ (2T. 549).

Nici îngerii nu pot să se asemene Lui, făcînd ceea ce a făcut El.

Iubirea lui Hristos întrece iubirea îngerilor, așa după cum lumina soarelui întrece pe aceea a unei lumînări. Am putea noi deci să spunem că îngerii sînt păcătoși? Cum am putea face lucrul acesta?

Creaturilor nu li se cere — căci nu pot — să iubească cu aceeași infinită iubire a Creatorului. Ele nu au această capacitate, căci Dumnezeu nu le-a dat-o niciodată. Dacă, așa cum am spus la începutul acestui capitol, tot ceea ce dăm lui Dumnezeu, la origine, vine de la El („Din cele ale Tale Îți dăm Ție“). Aceasta înseamnă că puterea și capacitatea de a da ceva lui Dumnezeu sînt limitate la ceea ce El ne-a dat mai întîi. De aceea El cere să-L iubim numai cît stă în puterea noastră, ajutați la aceasta de Duhul Său, făcîndu-ne în stare să-L iubim; să iubim pe acela al căror bine l-a pus în inimile noastre ca o îndatorie.

„Pentru că, dacă este bunăvoință, darul este primit, avîndu-se în vedere ce are cineva, nu ce n-are“ (2 Cor. 8, 12).

A iubi cu tot ceea ce am realizat — deci cu ceea ce avem — înseamnă a manifesta, într-o deplină supunere a ființei noastre, frumusețea nemărginită a lui Hristos.

Deci acest fel de perfecțiune, mai degrabă decît o perfecțiune absolută, așteaptă Dumnezeu, o perfecțiune reală, fără păcat, o perfecțiune reală a caracterului.

Exegēt

D. Popa

„Marea și cereasca binecuvântare a sfințirii este rodul unității noastre cu Hristos... Fără Mine, fără unitatea vitală cu Mine, asemenea cu legătura dintre o mlădiță vie și vița de vie nu puteți face nimic, adică cu adevărat bun și acceptabil în fața lui Dumnezeu. Numai prin Duhul adevărului și Cuvîntul harului, poate fi sfințit un păcătos. După cum stă scris „Deci, ca unii care prin ascultarea de adevăr v-ați curățit sufletele prin Duhul“. De aici citim despre „sfințirea Duhului și credința adevărului“; despre „sfințenia pe care o dă adevărul“; și despre „sfințenie prin adevăr“ (1 Petru 1,22; 2 Tes. 2,13; Efes. 4,24; Ioan 17,19). Comparînd aceste pasaje, devine evident faptul că Duhul Sfînt folosește adevărul Evangheliei ca un instrument în realizarea sfințeniei în inima și viața creștinului“. (Abraham Booth „The Reign of Grace“ pag. 206).

Problema de bază în sfințire este greutatea de a lăsa pe Dumnezeu să fie Dumnezeu în viața noastră. Grijă de sine este o funcție a omului prin care acesta își iubește propria ființă în mod suprem și caută calea prin care să o înalțe deasupra a orice. Voința eului este izvorul acțiunilor omului și centrul de referință.

„Dar lucrurile care pentru mine erau cîștiguri, le-am socotit ca o pierdere din pricina lui Hristos. Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere față de prețul nespui de mare al cunoașterii lui Isus Hristos, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să cîștig pe Hristos și să fiu găsit în El, nu avînd o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu prin credință“ (Filip 3. 7—9).

„În ce mă privește, departe de mine gîndul să mă laud cu altceva decît cu crucea Domnului nostru Isus Hristos prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume“ (Gal. 6, 14).

„Dumnezeu nu acceptă nici cel mai splendid serviciu dacă eul nu este pus pe altar ca o jertfă vie, ca o ardere de tot. Rădăcina trebuie să fie sfință, pentru a putea da un fruct sănătos, ce poate fi acceptat de Dumnezeu“ (G. W. 371).

Cei care au cea mai adîncă experiență în lucrurile lui Dumnezeu, sînt și cei mai depărtați de mindrie sau înălțare de sine (id. 323).

Frica de a privi spre și a depinde de eu ar trebui să fie îngrijorarea fiecărui creștin. Din păcate, unii creștini au ajuns să creadă că trebuie să meargă cît pot de departe prin puterea lor. După aceea, de-abia, cred ei, se pot încrede în Isus.

Este o mare diferență dacă socotesc că Isus este Domnul, Suveranul și neprihănirea mea, sau am transferat accentul asupra mea. Numai mărturisînd în primul fel putem convinge lumea că sîntem un popor sfințit. Numai atribuind orice izbucnire de bunătate morală și spirituală sursei sale în Isus, îi putem acorda cuvenitul loc în viața noastră. Este timpul de a încheia cu socoteala faptelor bune pe care le facem și cu rezultatele realizărilor omenești în comparație cu alte credințe și biserici. Dacă noi ca oameni, mărturisim că sîntem creștini, în parte pentru abilitatea noastră și pentru a atrage atenția asupra ei, atunci credința noastră este în van. Sfințirea în Isus nu acordă nici unui om credit pentru eforturile proprii. Prin cultură umană, educație și o instruire socială, un om poate fi bun din punct de vedere moral din tinerețe și pînă la moarte. Aceasta nu înseamnă însă că a trăit sfințirea. Sfințirea este un cuvînt biblic, ce are înțeles numai în termenii lucrării lui Isus și a Duhului Sfînt în viața sa. Niciodată nu avem nevoie într-o măsură mai mică de Isus și de neprihănirea Sa. Rămînînd în El această nevoie nu se reduce ci din contră se mărește.

Nu sîntem niciodată independenți. Transformarea vieții se datorește exclusiv controlului Duhului Sfînt.

A lăsa pe Dumnezeu să fie Dumnezeu

Cu cît se apropie cineva mai mult de puterea lui Dumnezeu, cu atît are mai puțin credit asupra ei.

„Nimic nu este expus mai clar în mesajul Scripturii ca faptul că în sfințire nu se găsește niciodată, în orice ocazie, loc pentru mindrie și înălțare de sine“ (Berkouwer, op. cit. p. 117).

În momentul în care ne gîndim că putem face orice în și din noi, păcatul și voința eului ne vor învinge. A crede că am ajuns la acel nivel în care avem o neprihănire a noastră, nu este decît o amăgire, pentru că oferă omului o măsură mai mare a acelei independențe de Dumnezeu ce a constituit păcatul primar al lui Adam. Trebuie să revenim asupra adevărului că fiecare amănunt al mintuirii își are centrul în Isus Hristos. Putem numai să mărturisim și să-L slăvim. Lăudăm cu bucurie pe Isus ca Domn și ca Mintuitor.

Cea mai mare laudă pe care oamenii o pot aduce lui Dumnezeu este să devină mijloace consacrate prin care El să poată lucra... El cere o inimă întreagă, dați-o Lui; este a Sa atît prin creațiune cît și prin rîscumpărare. Dumnezeu îți cere intelectul, gîndirea; predă-l în miinile Sale... Dumnezeu cere supunerea unui suflet sfințit, care s-a pregătit prin credința ce lucrează prin iubire, pentru a-L sluji... El ne cere să fim pe deplin de partea Sa în această lume, tot așa, cum El este de partea noastră în prezența lui Dumnezeu (A. A. 566).

Greșeala de a face din sfințire un țel ce poate fi atins numai prin eforturile voinței nu duce în final decît la respectul de sine. Cuvîntul „strădanie“, are în viața creștină o nuanță emoțională ce indică problema omului. Trebuie să înțelegem natura strădaniei creștine. Sfințirea nu este un simplu act moral ci înseamnă a fi sfințit în Isus. Trebuie să ne străduim să rămînem în Isus și să nu încercăm să ne realizăm mintuirea prin înțelepciunea și eforturile noastre. Trebuie să ne străduim să depindem pe deplin de El. Știm că odată ce am fost îmbrățișați de Dumnezeu, inimile noastre au fost aprinse de iubirea lui Dumnezeu. Nu păstrăm această experiență prin autoexaminare. Sîntem siguri că Dumnezeu a creat în noi voința lui Isus. Știm că viața pe care o trăim prin credință și prin iubire este de la El. Dragostea Sa permanentă pentru noi, ne-a implicat în puterea Sa creatoare. Sfințirea biblică nu este ceva mistic. Este cea mai inteligentă și plină de înțeles realitate din întreaga lume, o viață trăită spre slava Sa, în prezența și puterea Sa.

CRUCIFICAT ȘI INVIAT CU ISUS

Marea întrebare care stăruie în mintea noastră, se referă la adevărata realitate a relației creștinului cu Isus. În ce fel și pînă la ce limită împărtășim moartea și învierea lui Isus?

„Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Insuși pentru mine“ (Gal. 2,20).

„Nu știți că toți cîți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă“ (Rom. 6,3—4).

Apostolul Pavel folosește termenul „moarte“ și „înviere“ pentru a descrie natura identificării și unirii cu Isus. Trebuie să murim față de vechea viață și

să înviem pentru noua viață în Isus. A muri față de natura păcătoasă și a fi crucificat cu Isus, nu înseamnă că în corp avem o entitate sau o esență rea, ce trebuie eradicată. Omul este o persoană întreagă. În Biblie, termeni ca „inimă“, „carne“, „minte“ și „duh“, nu sînt părți separate ca piesele fără de viață ale unei mașini. Ele se referă la diferite funcții ale omului ca întreg. Atunci cînd Dumnezeu ne cere inima, El nu ne cere un răspuns emoțional în sine. El cere un răspuns de la omul din interior. În contrast cu o conformare externă, întotdeauna este implicată întreaga persoană, indiferent dacă funcția este bună sau rea. Întreaga persoană se predă sau refuză să se predea lui Dumnezeu. Problema este controlul întregii ființe fie de Dumnezeu fie de Satana.

Ce înseamnă să fii crucificat împreună cu Isus? Pentru ce murim și pentru ce înviem? Condiția primară a omului este aceea de a fi viu față de păcat. El trăiește sub stăpînirea păcatului. Este sclavul păcatului. El trăiește și acționează în domeniul în care stăpîn este păcatul. El este supus puterii, conducerii și controlului păcatului. În această sferă își cheltuiește timpul și energia. Aici se găsesc speranțele sale. El se află de partea celor ce se opun lui Isus și neprihănirii Sale, și care greșesc în marea luptă dintre Isus și Satana. El trăiește la dispoziția lui Satana, ca cetățean al regatului lui.

Referindu-se la această stare, Pavel vorbește despre noi ca fiind „odată, sclavi ai păcatului“, care ne-am cedat corpul serviciului necurăției și lipsei de lege. Acesta este un domeniu de servitudine față de păcat, care distruge puterea omului de a face binele și de a rezista ispitei. Aici, în regatul și în sefra de acțiune a celui rău, omul repetă constant decizii false, ce distrug dorința după ceea ce aparține lui Isus.

Atunci cînd vorbim despre această mare luptă din viața oamenilor, noi nu expunem o teorie și nici nu ne plasăm într-o lume ideală. Noi cunoaștem prea bine natura problemelor noastre personale cu eul nostru și cu păcatul. Toți oamenii acestei lumi sînt implicați în acele tragice cuvinte: „păcat“ și „Satana“. Toți oamenii în afară de Isus sînt „vînduți robi păcatului“ (Rom. 7,14).

„Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru. Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor... Să nu mai dați în stăpînirea păcatului mădularile voastre...“

„Dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularile voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii. Căci păcatul nu va mai stăpîni asupra voastră... Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că după ce ați fost robi ai păcatului ați ascultat acum din inimă de dreptaur învățurii pe care ați primit-o. Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii (Rom. 6, 11—14, 17—18).

Apostolul Pavel subliniază faptul că sînt două sfere în care omul poate trăi, doi stăpîni între care poate alege. Ei sînt diametral opuși unul față de altul. Sfirșitul unuia din cei doi este moartea veșnică. Sfirșitul celuilalt este viața veșnică. În ceea ce privește destinul omului, această problemă este finală. A nu alege pe Isus înseamnă a alege răul. A te alătura păcatului și lui Satana aduce cu sine lipsa de putere, neajutorarea și ruina.

A fi crucificat și a muri împreună cu Isus, înseamnă a muri față de păcat și de puterea sa de conducere asupra noastră. Nu ne mai trăim viața de partea lui Satana. Am luat o decizie prin puterea lui Dumnezeu de a ieși de sub stăpînirea lui Satana și a păcatului. A fi înviaț cu Isus, înseamnă să începi să trăiești de partea lui Isus, sub puterea și viața Sa. Ne-am alăturat forțelor neprihănirii, în marea luptă. Am acceptat conducerea lui Isus și neprihănirea Sa. Aceasta înseamnă salvarea necondiționată de sclavia păcatului. Ne-am schimbat conducătorul. Conducerea lui Satana este îndepărtată din viața noastră. De acum înainte nu vom mai devia din drumul ascultării și credinței în Dumnezeu și în Cuvîntul Său.

Luptăm lupta cea bună sub stîndardul Domnului nostru Isus Hristos. „Ți-am dat... porunca aceasta: Întărește-te și îmbărbătează-te. Nu te înspăimînta și nu te îngriji, căci Domnul, Dumnezeuul tău este cu tine în tot ce vei face!“

Arhimede, celebrul matematician grec spunea: „Dați-mi un punct de sprijin și voi mișca pămîntul“. În această lume, Domnul Isus este singurul punct fix. El este Singurul care nu Se schimbă niciodată. Numai de El putem depinde în mod absolut. „Dar Tu, Doamne împărătești pe vecie“ (Plingeri 5,19). El este singurul nostru Domn și Dumnezeu. „Calea, Adevărul și Viața“. El este Centrul în jurul căruia toate celelalte evoluează. Numai El poate indica drumul pe care-l vom urma în veșnicie. Numai El este mai mare decît toate păcatele noastre, decît agonia noastră, decît suferința noastră, decît eșecurile noastre, decît moartea însăși.

Numai El putea porunci lui Avraam: „Îa pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac, și adu-l ardere de tot“ (Gen. 22,2), pentru că numai El îl putea învia. Domnul Isus nu va fi niciodată învins de păcat sau moarte. El le-a învins pe amîndouă. În momentul în care ne-am schimbat centrul de interes asupra lui Isus, viața noastră a căpătat o nouă calitate.

Dumnezeu ne așteaptă să punem conducerea vieții noastre în minile Sale. Nu trebuie să fie nici o rețineră și nici o inimă împărțită. Dumnezeu trebuie să ne aibă în întregime. În această alegere nu putem fi forțați. Putem fi treziți prin Duhul Sfînt și prin Cuvîntul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu va viola voinea omului. Dumnezeu urmărește pe om cu iubire și cu răbdare. El urmărește pînă la sfîrșit și niciodată nu renunță.

„Ai milă de mine Dumnezeule în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, șterge fărădelegile mele. Spală-mă cu desăvîrșire de nelegiuirea mea, și curățește-mă de păcatul meu! Căci imi cunosc bine fărădelegile și păcatul meu slă necurmat înaintea mea. Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta... Zidește în mine o inimă curată Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic“ (Ps. 51,1—4,10).

„Numai atunci cînd ne vom da seama de deplina noastră neajutorare și vom renunța la încrederea în sine, vom putea obține puterea divină. Toate faptele noastre bune sînt dependente de o forță care se află în exteriorul nostru; în concluzie, inima noastră trebuie să caute permanent pe Dumnezeu; o mărturisire sinceră, constantă a păcatului, o umilire a sufletului în fața Sa... Ne aflăm în siguranță numai cînd simțim slăbiciunea noastră și ne prindem prin legătura credinței de puternicul nostru Mintuitor“. (M.H. 455).

Acceptarea conducerii lui Isus și dependența de El trebuie făcute zilnic și în orice situație trebuie să tratăm orice problemă și orice plăcere a vieții în lumina faptului că El este Mintuitorul și Domnul nostru. Nu trebuie să anulăm Legea lui Isus pentru vreo faptă sau dorință și să urmăm calea noastră așa cum a făcut fiul risipitor. Am ales viața în Isus, viața cu Isus, o viață asemănătoare cu cea a lui Isus, o viață sub conducerea Duhului Sfînt, cu toate rezultatele ce decurg de aici. Nu căutăm să facem voia noastră ci voia lui Isus în toate lucrurile.

De aceea ne identificăm cu Isus, sintem de asemenea identificați dintre ceilalți oameni ca fiind creștini. Sintem parte din biserica lui Isus, comunitatea lui Isus, Împărăția lui Isus. Nu trebuie să fie nici o îndoială cu privire la identitatea noastră creștină.

În acest punct orice om trebuie să-și definească poziția. Aici se află răscrucea drumurilor pentru toți oamenii. Hotărîrea pe care omul o ia față de Isus este cea mai decisivă problemă ce poate sta înaintea unui om.

Am ajuns acum la ora judecării lui Dumnezeu și a hotărîrii soartei lumii, Împlinirea scopurilor și planurilor finale ale lui Dumnezeu, cunoaște o maturizare rapidă. În biserica rămășiței se unesc suvoalele istoriei și profeției ce aparțin sfîrșitului timpului. Nu

noi am ales această oră pentru încheierea tuturor lucrurilor. Dumnezeu a ales-o.

Profetul Elisei și slujitorul său au rămas peste noapte în orașul Dotan. Regele Siriei era hotărât să prindă sau să omoare pe profet, așa că în timpul nopții a trimis armata sa cu cai și care de luptă să înconjoare orașul. În dimineața următoare slujitorul lui Elisei a fost îngrijorat de ceea ce a văzut. Părea că nu mai există nici o cale de scăpare. Nu avea credința lui Elisei. El a spus plin de teamă: „Ah! domnul meu cum vom face?” Și Elisei a răspuns: „Nu te teme căci mai mulți sint cei cu noi decât cei cu ei”. Elisei s-a rugat și a zis: „Doamne, deschide-i ochii să vadă”. Și Domnul a deschis ochii slujitorului, care a văzut muntele plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei” (2 Regi 6,15—17). „Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El, și-i scapă din primejdie” (Ps. 34,7).

Ce contrast între sărăcie și bogăție, între slăbiciune și putere, între cum ne-a găsit Isus în păcat și ceea ce ne face și ne oferă El! Ceea ce trebuie să facem este să rămânem în Isus în predare totală și plină de bucurie. Trebuie să înțelegem pe deplin realitatea că forțele divine ale cerului ce sînt de partea noastră, sînt mult mai mari decât forțele lumesti ce ne stau împotriva. Nu trebuie să purtăm în inimă o imagine distantă, indiferentă, plină de slăbiciune a unui Dumnezeu ce-și amină venirea. Trebuie să împărțim inspirația unei mari așteptări ale apropiatului triumf al bisericii lui Isus. Fie ca încrederea și consacrarea noastră să proclame lumii că deasupra tuturor slăbiciunilor oamenilor, Dumnezeu va conduce pe copiii Săi și biserica Sa la o asemenea victorie spirituală încît mari mulțimi de oameni vor găsi răscumpărarea.

„ÎN ISUS”

„Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui” (Fil. 3,10).

„Și trăiesc dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Gal. 2,20).

„În Isus” sînt cuvintele folosite în Noul Testament pentru a exprima natura vieții creștine. Isus este una cu noi și noi sîntem una cu El. În cadrul Dumnezeirii predomină aceeași unitate (vezi Ioan 10,30—33; 10,37—38; 14,10,20). A fi îngropat cu Isus, nu înseamnă o pierdere a cunoștinței. A fi înviat împreună cu Isus nu se referă la o întâlnire supraumană care temporar ne înalță din sfera noastră naturală. Duhul Sfînt produce în noi aceeași viață pe care Isus a trăit-o pe pămînt.

„Duhul Sfînt nu ne înlocuiește. Nu ne distruge integritatea ca persoane reale. Și nici nu păstrează o veghe făcută, permanentă alături de eul nostru. Nu înalță sufletul nostru către un nou nivel metafizic. El ne aduce pe Isus care să ne ajute să trăim o viață creștină; a trăi într-un mod înțelept, sfînt și neprihănit. Isus în noi, ne întoarce la imaginea lui Dumnezeu — o viață de acțiune în ascultare de Dumnezeu”. (L.S. Smedes „All things made New”, 174).

Dumnezeu nu împarte divinitatea Sa cu noi. Isus în noi nu înseamnă că sîntem zeificați. O persoană nu se poate contopi cu o altă persoană. Acțiunea Sa asupra și în viețile noastre se face prin cooperarea noastră inteligentă și printr-o predare conștientă, rațională. În fiecare zi sîntem colaboratori cu Isus, parteneri ai Săi așa cum sîntem cu soțul sau soția noastră. Sîntem legați de El așa cum mlădițele sînt legate de viță, așa cum capul este legat cu diferitele părți ale organismului, așa cum mireasa este legată de mire.

„Cînd vorbim despre Isus în inimă, nu ar trebui să întrebăm unde este El, ci ce face. Lucrul important nu este locația ci acțiunea. Domnul Isus nu Se află reținut la o adresă care se cheamă „inima mea”. El acționează liber, prin Spirit în viața mea” (id. 183).

O viață trăită în armonie cu Isus este o experiență cu mult mai profundă și mai totală decât cred oamenii că ar putea fi. A fi în Isus nu înseamnă că sîntem în stare să luăm cîteva hotărîri separate pentru a îndrepta anumite obiceiuri rele. Nici nu înseamnă a avea cîteva gânduri bune amestecate cu gânduri păcătoase sau a face cîteva fapte bune dar și fapte corupte. Înseamnă a avea o inimă neimpărțită în relația cu Dumnezeu. Înseamnă a trăi chiar în prezența lui Dumnezeu și spre slava Sa, a asculta de Dumnezeu în toate aspectele vieții dintr-un motiv curat, așa cum un copil face într-un câmin plin de iubire.

A fi în Isus înseamnă că niciodată nu ne putem afla într-o situație fără speranță și fără înțeles. Nu este nici o îngrijorare și nici o criză pe plan afectiv ce nu poate fi depășită, atunci cînd descoperim că Dumnezeu ne iubește într-atît încît niciodată nu ne părăsește. Putem preda tot ce avem asigurării veșnice a iubirii Sale. Descoperim că sîntem iertați, o persoană acceptată și de valoare supremă pentru Dumnezeu. Îi putem lăuda și Îi putem mulțumi pentru ceea ce este pentru noi și ceea ce sîntem pentru El. Viața pe care am putea-o trăi — nu cunoaște limite.

Pe măsură ce ne consacram zilnic viața lui Isus, descoperim tot mai mult păcătoșenia și egoismul ce se află adînc înăuntrul nostru.

„Cu cît ne apropiem mai mult de Hristos, cu atît ne vom recunoaște mai mult păcătoșenia noastră, căci atunci vom avea o viziune mai clară iar imperfecțiunile noastre vor apărea mai mari și în vîdit contrast cu desăvîrșirea Sa. Aceasta este dovada faptului că amăgirile lui Satana și-au pierdut puterea și că influența dătătoare de viață a Duhului lui Dumnezeu lucrează în noi... Cu cît vom încerca să ne prețuim mai puțin, cu atît vom căuta să prețuim mai mult curăția și dragostea infinită a Mintuitorului nostru. Recunoașterea păcătoșeniei noastre ne îndreaptă către Acela care poate ierta... Cu cît recunoașterea nevoii noastre se va îndrepta mai mult spre El și spre Cuvîntul lui Dumnezeu, cu atît mai înalte vor fi convingerile noastre despre caracterul Său, și cu atît mai deplin vom reflecta atunci chipul Său” (C.H. 64).

Cu cît ne vom apropia mai mult de Isus, cu atît mai acut vom simți vina unei acțiuni păcătoase. Nici disperarea și nici consternarea să nu ne copleșească. Ar trebui să fim conștienți în mod inteligent și liniștit de păcătoșenia noastră. Prezența lui Isus și a Duhului Sfînt, atunci cînd este clar înțeleasă și trăită, învinge tot mai mult neliniștea și teama. A realiza tot mai mult păcătoșenia naturii noastre nu trebuie să ducă la panică. Nimic nu este mai binefăcător pentru creștin decît efectul prezenței Duhului asupra vieții și minții, deoarece El ne face să vedem și să dorim frumusețea lui Isus și a caracterului Său.

Întotdeauna păcătoșenia și egoismul aduc neliniștea; motivul: creștinul se află în fața Celui care urăște păcatul. Să nu ne descurajăm, însă, în momentul în care ne descoperim păcătoșenia și să nu luăm decizii pripite ce pot duce la comiterea a noi păcate. Dimpotrivă, să ne prosternăm înaintea Domnului care ne iubește și care a venit să ne mintuiască de păcat. Să cerem neprihănirea Domnului Isus. Să continuăm să murim față de eu și față de păcat, sub conducerea Duhului.

Aceasta ne permite nici o întîrziere și nici o îndoială. În prezența lui Isus întreaga noastră viață este văzută în adevărata proporție și perspectivă. Niciodată să nu ne ferim să invităm privirea cercetătoare a Duhului Sfînt în viețile noastre. Făcînd aceasta cu o inimă sinceră, vom obține o victorie rapidă și o eliberare de vina și puterea păcatului. Întotdeauna găsim iertare la Dumnezeu. Către noi se îndreaptă o îndurare și o iubire veșnică. Aici putem găsi iertare, neprihănire și salvare. „Ci cît sînt de sus cerurile față de pămînt, atît este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El” (Ps. 103,11).

Redacția

Casa de rugăciune vorbește

„Ce frumoase sînt corturile tale, Iacove! Locuințele tale, Israele“ (Numeni 24,5).

Casa de Rugăciune trebuie să vorbească. Ea vorbește chiar de la intrare sau de la poarta credincioșilor care intră sau trec pe lângă clădire. Ea trebuie să ne vorbească prin intermediul formei, culorii și sunetului, chiar și atunci cînd sîntem preocupați cu problemele noastre. Vorbește printr-o limbă neverbală, neexprimată, încît clădirea pare că are viață, asemenea unui corp viu, exprimînd ceea ce crede comunitatea.

Sora White spune: „Casa în care Isus trebuie să se întâlnească cu poporul Său, trebuie să fie plăcută și atrăgătoare“ (T.V., p. 260).

În cartea Numerilor găsim relatată o întâmplare, din istoria poporului Israel, care ne poate face să înțelegem mai bine că fără voia sau cu voia noastră, Casa de Rugăciune vorbește celor care vin în contact cu ea.

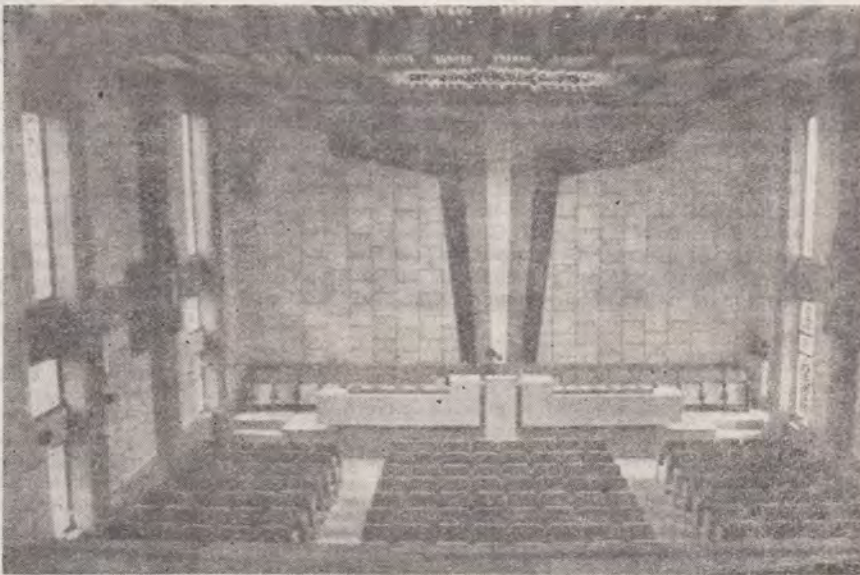
Balac a chemat pe Balaam să blesteme pe Israel. Regele îi prezentă profetului pe Israel ca fiind cea mai mare nenorocire pentru civilizație și pentru viitorul națiunii. Balaam nu venise pînă atunci în contact cu Israel și nu-l cunoștea decît din cele ce i s-a spus. El a mărturisit că a venit cu intenția de a blestema pe Israel; dar cuvintele pe care le-a rostit, erau tocmai contrare simțămintelor inimii sale. Era constrîns să rostească binecuvîntări, cu toate că sufletul său era plin de blesteme.

Cînd Balaam privi peste tabăra lui Israel, de la o foarte mare distanță, a văzut cu uimire o altă imagine. El avu cu totul o altă imagine despre Israel și nicidecum că ar fi fost o mulțime de barbari organizați în bande de tîlhari, care amenințau mereu țara. Corturile lui Israel au vorbit lui Balaam, de la distanță atît de elocvent încît Balaam a putut să-și formeze o imagine nu numai pentru prezent ci și pentru viitor o imagine a misiunii acestui popor. „Ce frumoase sînt corturile tale Iacove! Locuințele tale Israele! Ele se întind ca niște văi, ca niște grădini lângă un rîu, ca niște copaci de aloe pe care i-a sădit Domnul, ca niște cedri lângă ape“ (Num. 24, 5—6).

Corturile lui Israel au vorbit despre caracterul deosebit ca popor ales al lui Dumnezeu. El spune despre Israel că este „un popor care locuiește deoparte și nu face parte dintre neamuri“. Num. 23, 9. Prive-

liștea avu o așa de mare influență asupra lui Balaam încît acesta este constrîns să declare: „O, de aș muri de moartea celor neprihăniți, și sfîrșitul meu să fie ca al lor!“ Num. 23, 10.

Dîndu-și seama de puternică influență a privescîntii taberei lui Israel, Balac hotărîse să mute pe Balaam pe virful unei înălțimi de

Interiorul Casei de Rugăciune din Matca, jud. Galați

unde nu se putea vedea decît o mică parte a lui în speranța că Balaam totuși va blestema pe Israel. Dar Balac nu reuși în planurile sale nici de data aceasta.

Casa de Rugăciune trebuie să vorbească despre Ziua a Șaptea ca zi de odihnă, despre speranța noastră adventă, despre credința noastră, într-un grai elocvent și în același timp precis. Termenul „Ziua a Șaptea“ este incomplet fără cuvîntul „adventist“ care nu este mai puțin important decît primul. Ziua Șaptea este vizibilă și ușor de prezentat, iar noi o punem de o parte ca zi de odihnă și de cult. Dar adventismul nu înseamnă numai păstrarea zilei a șaptea și participarea la serviciile religioase de cult. De aceea acest termen trebuie bine demonstrat. Contribuția mai multor elemente trebuie să fie transpusă într-o formă fizică reală. În orice caz, speranța, privegherea, așteptarea, direcția vieții noastre ca po-

por, trebuie să fie redată în așa fel, ca fiind cel mai de seamă eveniment. Cuvîntul „adventist“ este o problemă importantă în viața noastră spirituală, de aceea trebuie să fie la fel și în arhitectura noastră.

Casa de Rugăciune trebuie să vorbească într-o limbă fără cuvinte, clară și viguroasă. Este un lucru foarte minunat să exprime solia prin cuvinte tridimensionale, o predică în lemn, metal, zidărie, vorbind insistent și consistent tuturor.

Uneori vorbirea este considerată ca singura formă de comunicare. Uităm că diferitele materiale, culori sau forme au o anumită reacție asupra noastră. De exemplu, o ban-

că prost executată, un scaun neconfortabil, subdimensional, sau micșorarea sub norme a spațiului dintre ele, ne spun cît de lungă este predica și cît de abil este vorbitorul. Unele din tablourile de pe pereți, pictate în stil bizantin sau apusean, te pun în nedumerire și îți transmit o altă solie decît aceea auzită de la amvon. Florile din plastic, tabla din plastic cu numere, supraornamentarea Casei de Rugăciune, acoperirea completă a pardoselii cu covoraie de diferite dimensiuni și culori îți vorbesc despre cu totul altceva decît ceea ce ar trebui. Ceasul este auxiliar pentru vorbitor și pentru sală. Poziția ceasului întors spre sală îți spune că credincioșii sînt plătisiți de vorbitor și îl urmăresc pe acesta ca să termine la timp. Sobe și burleanele neglijent montate, dezordinea și lipsa de curățenie în clădire, îți spun că cei ce le-au montat sau folosesc casa, sînt neglijenți nu numai în treburile lor particulare ci și în credința lor. Nu cel mai să-

rac trebuie să aibă grijă de ordinea și curățenia din Casa de Rugăciune, ci cel mai gospodar.

Da, obiectele fără viață, vorbesc în mod real, chiar dacă nu vorbesc într-o limbă auzită. Ca și în interiorul Casei de Rugăciune și exteriorul vorbește. Chiar și culoarea zidurilor sale.

Cenușiul de exemplu descurajază pe cei ce îl privesc, pe cînd o culoare luminoasă, strălucitoare ridică starea sufletească. În fiecare regiune sînt anumite culori preferate celorlalte. Sînt regiuni unde majoritatea caselor sînt vopsite într-un albastru închis sau într-un portocaliu foarte strident. Tendința este ca la zugrăvirea Casei de Rugăciune, să se folosească culorile preferate în regiunea respectivă. Nu este rău acest lucru dacă se păstrează un echilibru al culorilor și al mesajului de transmis.

Pe de altă parte, monumentalitatea nu înseamnă numai o clădire mare, enormă și costisitoare, ci se poate obține și prin raportul care trebuie să existe între elementele componente ale construcției.

Toate aceste elemente armonios combinate dau caracterul sincer și monumental care se cere să-l aibă o Casă de Rugăciune. Aceasta se poate obține și prin cheltuieli mai modeste.

Nu este greșit să existe o clădire mai simplă, dar una ca aceasta și alta foarte costisitoare nu pot vorbi la fel. Totuși amîndouă pot vorbi despre efortul comunității locale. O clădire neingrijită vorbește despre indiferență, lipsă de interes, sau mai bine zis despre alte interese care au ocupat inima membrilor comunității. Putem aminti și de adaosurile necorespunzătoare și incompatibile cu arhitectura clădirii care vorbesc despre o imaginație bogată sau o asociere nepotrivită din care lipsește direcția.

Clădirea într-adevăr vorbește. Ea vorbește fără cuvinte. Dar cit de important este ca ea să proclame același mesaj ca cel de la amvon!

Unul dintre cele mai sublimе acte la care participăm este actul Sfinței Cine ce cuprinde și actul umilinței. Aceste acte cuprind un mesaj mareș. Chiar în sanctuar găsim simbolul iubirii și umilinței despre care vorbește spălarea picioarelor. Mulți sînt înclinați să treacă sub

tăcere acest minunat act al umilinței. Ligheanele și prosoapele sînt păstrate într-un dulap mai dosnic. Ligheanele sînt ciobite, prosoapele sînt înegrite, insuficiente. Este bine ca cel puțin fiecare pereche să aibă prosopul ei. Și acestea ar trebui să vorbească despre actul de umilire al Domnului Hristos. Ele ar putea fi așezate într-un dulap cu vitrină în hol la intrare sau în garderobă. Spălarea picioarelor și locul unde se face, cere o considerație atentă. Trebuie găsit un loc potrivit pentru aceasta. Ar trebui depuse toate străduințele ca fiecare comunitate să aibă două camere ceremoniale.

Cînd amintim despre apă, creștinul se gîndește imediat la botez. Actul botezului este un act sfînt și cel mai important din viața omului. Ceremonia botezului ar trebui să lase urme în viața creștinului pentru totdeauna. Vorbește Casa de Rugăciune și despre botez? Doveda fizică de foarte multe ori lipsește sau e greu de observat. Casa de Rugăciune vorbește elocvent. Cercetarea Casei de Rugăciune ar putea să ne spună de multe ori cî adventiștii cred în pereți, în bănci, în baicoane, în dependențe, etc. deoarece lor li se dă toată atenția. A crede în bănci, ce absurd! Băncile sînt niște mijloace necesare, dar în nici un caz credința nu este legată de ele.

Dacă botezul este o parte a credinței noastre, atunci lucrul acesta trebuie exprimat și fizic. Unde este așezat bazinul de botez, la amvon, în mijlocul adunării sau la intrare, sau într-un colț la o parte în vremea din dependențele Casei de Rugăciune? În unele comunități bazinul este așezat la o parte și prost executat sau îngrijit. În cazul acesta bazinul vorbește nefavorabil. Este de dorit ca și el să transmită un mesaj clar, acela al unui bazin bine plasat, executat și îngrijit.

Casa de Rugăciune vorbește prin intermediul formei, culorii și sunetului, chiar și atunci cînd noi sîntem preocupați cu alte probleme. Să facem tot posibilul ca toate Casele noastre de Rugăciune să vorbească și despre credința noastră și în primul rînd despre apropiata revenire pe nori a Mîntuitorului nostru.

pastor
E. PĂTRAȘCU

S. fîrșit de cale

IGNAT CARAVEȚEANU membru al comunității Valul lui Traian, din jud. Constanța, a fost și el așezat în ziua de 10 noiembrie 1985 în patul său de pulbere pînă în ziua invierii. Născut în anul 1889 și ajungînd pînă la vîrsta celor foarte tari, a primit încă de tînră adevărul întreitei solii ingerești chiar din gura unchiului său Ștefan Ivăncică. 1913 a fost anul legămîntului său cu Dumnezeu, căruia s-a consacrat cu totul devenind un destoinic om al începuturilor. Mulți l-au cunoscut ca fiind un om serios în credință, zelos, stăruitor, devotat și harnic. A fost un caracter care ca exemplificat pe deplin înțelesul adînc al proverbului: omul sfințește locul, aducînd pretutindeni suflul cel dorit al omului cel nou. În biserică a purtat răspunderi mari: prezbiter, ani de-a rîndul, prim diacon răspunderi în care s-a dovedit un adevărat om al lui și pentru Dumnezeu.

IVAN CONSTANTIN membru al comunității Bran, jud. Brașov, născut la 10 iunie 1930 în com. Grădiștea, satul Sitaru, jud. Ilfov. Primește botezul încă de foarte tînră, la vîrsta de 18 ani și își începe hotărît calea credinței sale și a devotîunii pentru Mîntuitorul. A iubit cauza Evangheliei căreia i s-a devotat făcînd tot ce stătea în puterea sa pentru ea. Astfel, cu mici intermitențe a fost prezbiter al comunității între anii 1955 și 1981. Om studios, serios în credință și drept, avea un caracter hotărît, statornic și credincios, cu mult tact și plin de blîndețe. Îndelungată sa suferință de doi ani și jumătate, n-a făcut decît să desăvîrșească acele virtuți și să le dovedească existența. Dar planurile lui Dumnezeu au considerentele viziunii divine și nu omenești, chiar dacă la vîrsta de 55 de ani ai săi a fost chemat la odihnă. Știm că ceea ce face Cel Atotputernic este o certitudine de aceea ne punem toată încrederea în El. Cu această încredere l-am așezat în locul său temporar de odihnă, de unde să fie trezit în dimineața invierii. Ferice de morții care mor în Domnul căci faptele lor îi urmează.

Redacția

PRIN OCHII CREDINȚEI

(urmare din pag. a 3-a)

mină de sus și care exercită credința în minunatele Sale făgăduințe.

Ceea ce a făcut Dumnezeu în vechime poate face și astăzi. El doarește să deschidă ochii noștri spirituali ca să vedem. Pentru aceasta trebuie înlăturat din om păcatul care a așezat asupra lui solzii necredinței. Prin harul și prin iubirea lui Dumnezeu lucrul acesta este posibil. Singurul care are puterea să o facă este Mântuitorul nostru Isus Hristos prin lucrarea minunată a Duhului Său Cel Sfânt. Și dacă Domnul Hristos a venit în lumea noastră să caute și să mintuiască ce era pierdut, să fi o jertfă de ispășire pentru păcatele noastre și pentru ale întregii lumi, să ne răscumpere din orice fărădelege și să-și curățească un norod care să fie al Lui plin de rivnă pentru fapte bune, (Luca 18, 10; 1 Ioan 2, 2; Tit 2, 14) întruparea Sa a mai avut și un alt scop. Într-una din cuvântările Sale, Hristos Însuși spune: „Eu am venit în lumea aceas-

ta pentru ...ca cei ce nu văd, să vadă...” Ioan 9, 39. Cu alte cuvinte, ca cei ce n-au credință, s-o aibă.

Prin acțiunea binefăcătoare a Duhului Sfânt, doi orbi care ședeau pe drumul pe care urma să treacă Domnul Hristos, intuind bunăvoința și puterea Lui de a reda vederea celor care o pierduseră dar care simțeau nevoia ei, au început să strige: „Ai milă de noi, Doamne, Fiul lui David! Gloata îi certa să tacă. Dar ei și mai tare strigau: Ai milă de noi, Doamne, Fiul lui David!” Isus s-a oprit, i-a chemat, și le-a zis: 'Ce vreți să vă fac?', 'Doamne' i-au zis ei, 'să ni se deschidă ochii!' Lui Isus I S-a făcut milă de ei, S-a atins de ochii lor și îndată orbii și-au câpătat vederea, și au mers după Isus“. Mat. 20, 30—34.

Fiecărui membru ce aparține ultimei etape a bisericii creștine, Martorul credincios și adevărat i se adresează în cuvintele: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doftorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii, și să vezi“. Apoc. 3, 18. Ațiț darul credinței care lucrează din iubire

haina albă a dreptății mintuitoare a Domnului Hristos cit și spiritul de discernământ al Duhului Sfânt, sint oferite cu bogăție, ca răspuns la cererile ce se înalță la Tronul lui Dumnezeu, tuturor acelor care aoresc să-L urmeze.

Este privilegiul nostru de a veni în rugăciune la Domnul Hristos cerând ca prin harul lui Dumnezeu „să ni se deschidă ochii“. Astăzi ochii credinței noastre pot fi uniți cu alifia cerească a Duhului lui Dumnezeu spre a vedea pe Dumnezeu în operele creațiunii Sale prezența și călăuzirea Sa providențială în tot mersul vieții pe care o trăim, iubirea și harul Său mintuitor descoperit prin jertfa inlocuitoare de pe Calvar, planurile Sale minunate descoperite în Sfintele Scripturi; precum și dovezile evidente ale apropierei arătării în slavă a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Avind această viziune, vom putea fi mulțumitori lui Dumnezeu pentru toate lucrurile, bucuroși pe calea credinței, ascultători de învățăturile Cuvîntului Său, și implinitori ai voinței Sale sfinte.

Pastor
Marin Chițu

*Revista Curierul Adventist este organul oficial
al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

*Apare la două luni, sub conducerea unui comitet
de redacție format din: D. Popa, redactor-șef;
Oct. Coconcea, secretar de redacție.*

Membrii: N. Popescu, N. Dumitrescu și C. Toma

*Redacția și Administrația:
București, str. Labirint nr. 116 — Sector 3. Tel. 20.76.65*